Dosarul Rusinea

X 1 [illegible]

V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
(Impresso come manoscritto)

Februarie 1954 IV,2 R O M A
Nr 38 Via C.Morin, 6

ÎNDEMNURI CU LIMBĂ DE MOARTE

Un şef,văzându-şi trupa sfăşiată de dureri,ruptă în două şi cuprinsă de desnădejde,să se afle în cea mai perfectă voie bună şi veselie? Să nu-şi dea seama de dezastrul ce fierbe sub el? Sau îşi dă seama,şi atunci cum este cu putinţă să-i pară bine? Un şef,de ar avea toate calităţile din lume,dacă în unitatea pe care o comandă e ceartă,dezbinare,ne^nţelegere,trebue imediat înlocuit.Cel mai bun şef este acela care poate să dea organizaţiei armonie şi unitate; dacă nu poate,se va retrage. Ce îngrozitor ar fi ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor noştri să se instituiască o castă biruitoare,căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor,a îmbuibărilor,a exploatării altora! Învăţaţi pe copiii voştri să nu întrebuinţeze mişelia nici în contra prietenului şi nici în contra celui mai mare duşman al lor; căci nu vor învinge,ci vor fi mai mult decât învinşi,vor fi striviţi. Nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore să se instaleze o clasă oligarhică şi tiranică,fluturând prin văzduh necontenit: Patrie,pe care n'o iubesc; Dumnezeu,în care nu cred; Biserică,în care nu intră niciodată.Acestea sunt realităţi,care nu pot fi embleme pentru excrocherie politică în mâna unor scamatori imorali. Răsvrătiţii contra firii,dela Lucifer şi până azi,de multe ori foarte inteligenţi,dar totdeauna lipsiţi de înţelepciune,au căzut străfulgeraţi.

O Mişcare niciodată nu moare din cauza duşmanilor din afară.Ea moare din cauza duşmanilor din lăuntru.Ca orice organism omenesc.Nu moare omul decât unul la milion din cauze exterioare(călcat de tren,de maşină,împuşcat,înecat) Omul moare din cauza toxinelor interne.Moare intoxicat.

Mergi numai pe căile indicate de onoare.Luptă şi nu fii niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei.Decât să învingi printr'o infamie,mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei. Nimic nu e mai desgustător decât omul care minte şi fuge de răspundere. Să n'aveţi teamă de aceşti pigmei,căci cine are asemenea suflet,nu poate niciodată birui.Pe aceştia îi veţi vedea odată căzând în genunchi la picioarele voastre.Să nu-i iertaţi.Pentrucă nu vor face-o din conştiinţa păcatului săvârşit,ci dintr'o mişelie.Unde veţi vedea apărând,fie în sufletul vreunui luptător,fie în propriul vostru suflet,rânjetul interesului personal,acolo se termină legionarul şi începe să-şi arate colţii politicianul. Poporul român,în aceste zile ale lui,nu are nevoie de un mare om politic,ci de un mare educator şi conducător,care să biruiască puterile răului şi să sdrobească tagma celor răi.Pentru aceasta însă,el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi din ai lui. Vom crea un mediu sufletesc,un mediu moral,apărat de toate vânturile primejdioase ale laşităţii,corupţiei,desfrâului şi tuturor patimilor care înmormântează naţiunile şi ucid indivizii.

Nu ştiu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivaţi dragostea şi cei ce comandaţi şi cei ce staţi sub comandă.Ea vă va da posibilităţi nebănuite şi nesfârşite de rezolvare a tuturor problemelor grele care vi se vor ivi.Acolo unde nu este dragoste,nu este viaţă legionară. Sunt greutăţi pe care numai un neam întreg unit,ascultând de o singură comandă,le poate birui.Cine este imbecilul care,într'un asemenea caz,să refuze a se grupa cu toţi ai lui la un loc,ascultând de aceeaşi comandă,pentru motivul că disciplina i-ar ştirbi di personalitate? Dacă biruinţele nu se pot câştiga decât cu jertfă,disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său. Să vă uimpleţi inimile de foc şi hotărîre în lupta grea şi dreaptă,în care v'aţi încleştat şi din care avem cu toţii porunca de a ieşi: biruitori sau morţi. O mare mulţumire îmi luminează acum conştiinţa: o Românie legionară şi-a înfipt,ca un pom,rădăcinile în carnea inimii noastre.Ea creşte din dureri şi din jertfă,şi ochii noştri plini de nesaţ o privesc înflorind,luminând zările şi veacurile cu strălucirea ei măreaţă.Această măreţie răsplăteşte din belşug,nu numai micile noastre jertfe,dar orice chin omenesc,fie el cât de îngrozitor.

Eu vreau ca voi,citind acestea,să vă aduceţi aminte de luptele voastre. Iar acum de s'ar coborî peste noi iadul cu toate duhurile lui necurate,îl vom învinge.-

Corneliu Zelea Codreanu

RUŞII sunt de o lege cu noi, dar sunt de altă fire. Una ni-e credinţa în Dumnezeu, dar alta ni-e obârşia neamului. Ei au ţara lor şi noi avem pe a noastră, şi deosebite ne sunt legiuirile ţării, cum ni-e deosebit graiul.

Când e vorba să fii rob şi slugă, ori ţi-e Turcul stăpân, ori Rusul, tot una e. Bir plăteşti unuia caşi celuilalt, şi biciul care te bate tot biciu rămâne, fie că e în mâna creştinului, fie că e într'a păgânului..

Iar Ruşii, de câte ori erau învrăjbiţi cu Turcii, intrau în ţările româneşti şi le pustiau, sub cuvânt că sânt ale Sultanului şi, făcându-ne răul nouă, îl fac Turcilor. Nu era creştinească purtarea lor.. zice o vorbă din bătrâni. Rusul îţi intră în casă şi se închină la icoane, dar cu ochii e sub laviţă. De câte ori au purtat Ruşii răsboaie cu Turcii, ziceau că le poartă pentru uşurarea sorţii creştinilor stăpâniţi de Turci, şi e lucru de mirare că totdeauna se mulţumeau să facă pace cu Turcii pentru o bucăţică de pământ ruptă dintr'o ţară creştină. Nu s'au bătut niciodată şi -de-o mai fi- nu se vor bate nici de acum cu Turcii de dragul creştinilor, cum nu aleargă lupul la miel cu gândul să-i arate drumul către stână..

Iar când am vrut să sărim asupra Turcului, să-l prindem de piept ca să ne dea ce-a fost al nostru şi ceea ce ne-a luat cu deasila, Ruşii ne-au oprit zicând că nu e nevoe să ne ostenim, căci au să scoată ei dela Turc ceea ce dorim. Iar cum ne-au scos şi cum ne-au dat, e mărturie fapta lor, căci după răsboiu ne-au luat şi ceea ce ne-au lăsat Turcii; ne-au rupt o bucată din ţară.

Ciuda noastră n'a ţinut mult. După bătaia dela Plevna, ni s'a schimbat cântecul. Ruşii ne cerură a doua oară oştirea de sprijin. Acum nu cu porunci ci cu rugăminte.. Însuşi Marele Duce a scris cu dichis şi aşa cum se cuvine Domnitorului nostru..

Gheorghe Coşbuc

M A M E I de D.P.Bărcău

Te poartă'n visul lui pribeag
Prin lumile streine,
Feciorul tău ce'n drumul vag
Păşeşte-alean ca şi un mag
Şi nu-l aude nime!

Mi-e dor de tine, dor nespus,
Mi-s nopţile în lacrimi;
O mamă, numai Cel de sus
Şi zarea tristului apus
Cunosc a mele patimi!

In noapte chipul tău brăzdat
De chinul aşteptării,
Il văd aevea sbuciumat
In pragul casei dintr'un sat
Prin voalul depărtării..

Şi când în şoapte te'nţelegi
Cu vântul călătorul,
Din fundul zărilor alegi
O rază - din care deslegi
Tu, tainic viitorul.

Când norii deşi s'or destrăma
Pe cerul României,
Atuncea mamă vei avea
Alăturea şi'n casa ta,
Feciorul pribegiei.

Pe-o undă lină va veni
Ca doru'ntr'o clipită
Şi faţa lui va străluci
De visul ce ni s'o'mplini
Măicuţa mea iubită!

&&& Guvernul comunist maghiar a creiat o nouă distincţie pentru"constructorii socialismului în câmpul alimentar": e vorba de titlul de"bucătar emerit", care se va conferi"acelor bucătari ce şi-au cucerit merite excepţionale în compunerea listei de bucate, şi au îmbogăţit cu noi feluri de mâncare bucătăria populară, observând totuş riguros normele privitoare la cantitatea şi calitatea materialelor de uzat în pregătirea bucatelor". Decernarea titlului ar urma să se facă de către o"comisie gustătoare" compusă din 5"specialişti" numiţi de comitetul central al partidului. Şi tocmai aici începe dificultatea: căci în flămânzita Ungarie s'au prezentat la comitetul central excepţional de mulţi"specialişti", cu cele mai serioase"proptele", dornici să fie numiţi în"comisia gustătoare"..

&&& In legătură cu campania sovietică de întărire a familiei, săptămânalul moscovit KROKODIL reproduce, sub titlul"O problemă dificilă", o caricatură în care un mujic, privind fotografiile actualei şi fostelor patru neveste, reflectează: Să întărim familia - foarte bine! dar pe care?..

&&& Sărbătorind 10 ani de la înfiinţarea Republicii Federative Populare Iugoslave, LIBERTATEA din Vârşeţ(29 Nov.1953,p.1) reproduce fragmente din programul votat cu acea ocazie. Cităm: "Minorităţilor naţionale din Iugoslavia li se garantează toate drepturile naţionale".

Că Românii bănăţeni din Iugoslavia au câteva publicaţii(de partid) şi şcoli în limba română, ba şi un deputat în Skupcină, pe tovarăşul Trifu, - tot e bine. Am mai vrea însă să ştim, pentruca să luăm şi noi cât de cât parte la sărbătorire: câte publicaţii, câte şcoli şi biserici, în limba maternă, au Românii din Timocul sârbesc, şi cei din Macedonia sârbească; şi câţi deputaţi.

&&& Un canadez şomer, Patton, a dat foc unei păduri, sperând să-şi găsească de lucru la stinsul ei.. De lucru şi-a găsit, într'adevăr: la dubă..

DOSARUL RUŞINII „VATRA" Nr. 38 [1954]

Avem în faţă,de câtva timp,un dosar uluitor.N'am vrut să ne ocupăm de el înainte de a ne asigura de autenticitate.Dosarul se găseşte în mâna tuturor şefilor de"garnizoană" numiţi de d-l Sima; conţinutul lui e cunoscut de toţi comandanţii legionari şi de altă lume.

Am primit,în răstimp,scrisori ce ne cereau să-l dăm publicităţii,pentru a deschide ochii şi celor mai îndărătnici"oameni de credinţă".Alţii,dintr'o pioasă grijă de bunul nume al Mişcării,ne-au rugat s'avem răbdare,căci poate d-l Sima se va decide în sfârşit să se conforme legilor onoarei,al căror conţinut era de presupus că îl cunoaşte. Noi am şovăit o vreme nehotărîţi,căci dragă ne e şi nouă Mişcarea; de dragul morţilor şi amintirilor ei,şi al neamului ce-şi propusese să servească,am început şi acţiunea de lămurire,văzând noi pustiirea adusă,în rândurile mândrei oşti de pe vremuri a lui Codreanu şi a lui Moţa,de dezaxarea unui om. Acum însă,când ultimele circulări ale d-lui Sima -în care se agaţă de"comandă" ca un copil de o jucărie scumpă-, au spulberat iluziile ultimilor optimişti,ne-am considera şi am fi consideraţi complici la turpitudinile sale,dacă am continua să păstrăm faţă de masele legionare un"secret" menit să spargă definitiv buba. Teoria cu rufele'n familie pare a profita mai mult impostorilor,ca pretext să nu le spele niciodată; camarazii cari o invoacă ar face bine să arate şi demersurile personale în acest sens - şi mai ales rezultatele.

De altfel,spaima celor îngrijaţi de ~~spaim~~ pata ce s'ar aşterne pe Mişcare e oarecum exagerată.Dacă politicienii noştri sunt în adevăr"corupţi" -aşa cum ne-a plăcut mereu să-i arătăm cu degetul,făcând concomitent din noi stegarii purităţii,- fapta d-lui Sima,fiind la ei ceva de toate zilele,n'ar putea constitui pentru mentalitatea lor ceva senzaţional; ochii lor ar privi-o, desigur,cu binevoitoare înţelegere,ca pe o ştrengărie de licean.Prăpăstioasa ei semnificaţie morală,cu dimensiuni crescute încă prin poziţia de care d-l Sima s'a ţinut cu dinţii,doar legionarii ar putea-o deci just măsura. Lor se adresează şi rândurile acestea,piesă decisivă în lupta de despăduchere a Mişcării.

Nouă,la"Vatra",incalificabila veste ne-a făcut rău ca oameni,fiind vorba de păcatul unui om,deci semen al nostru. Deplângem ruinarea pe totdeauna a tihnei casei unui camarad,victimă a unei încrederi pe care noi ne străduim de atâta vreme să arătăm că omul nefast n'a meritat-o niciodată. Cât despre Legiune,ea poate fi atinsă doar în măsura în care o mai pot atinge actele fostilor săi membri; precum se ştie -şi noi am demonstrat-o neîntrerupt- H. Sima a încetat demult să mai fie şef al Mişcării.Faptele sale îl privesc personal,- iar de girul ce i-au mai dat unii,ajutându-l să continuie răul,vor răspunde singuri. Fără îndoială că duşmanii vor profita de împrejurare,ca să izbească în Mişcare.Va fi o umilire meritată de lunga noastră somnolenţă. Ea putea fi evitată,dacă d-l Sima se dovedea om de onoare şi iubia cu adevărat Mişcarea; aşa,ne rămâne mângâierea speranţei că va fi ultima,odată operat buboiul. Un lucru este sigur: după cunoaşterea acestor piese,nu va mai fi posibil nici unui singur legionar să mai stea,ca legionar,alături de Horia Sima.Dacă cele până azi desvăluite se mai puteau preta la interpretări diverse,faptul de care va fi vorba exclude cu totul această posibilitate.Clemenţa creştină acordă iertare păcătosului(în caz de pocăinţă dovedită!),fără să mai pretindă şi punerea sau menţinerea respectivului în posturi de răspundere,- lucru cu atât mai categoric când e vorba,ca în cazul prezent,de dirijarea unei mişcări ce şi-a propus,cu jurământ pe rănile şi pe toţi morţii ei, să lupte pentru purificarea moravurilor. Cunoaşterea dosarului va fi deci un punct despărţitor,definitiv şi fără echivocuri,între legionarii şi nelegionarii din Mişcare.D-l Sima,incapabil să tragă consecinţele morale ale destrăbălării la care s'a dedat,va putea'ncerca să-şi facă un partid,va putea fi urmat încă de inşi de aceeaşi speţă,dar putinţa de a mai provoca morminte legionare şi de-a scuipa pe ele i s'a tăiat definitiv.Se va vedea acum care dintre"oamenii de credinţă" au fost într'adevăr de bună credinţă,sau au înşelat mereu Mişcarea,făcând pe legionarii pentru alte scopuri.

Actele ce vor urma vor desvălui existenţa unui cancer mai întins decât îl bănuiau cei mai pesimişti dintre noi.Lucrurile trebuesc privite bărbăteşte.E bine să cunoaştem dimensiunile precise ale grămezii de gunoi acumulat prin frauda unora şi tembelismul altora în Casa Căpitanului; cunoscând proporţiile exacte ale răului se va putea doza mai just tăria leacului destinat curăţirii şi profilaxiei.

Pentru economie de spaţiu,vom reda doar părţile mai concludente,care,cu comentariul,ne-or lua şi-aşa cam jumătate din revistă.Familia cu"cazul"vom însemna-o cu iniţiala B. Sublinierile din text sunt ale noastre.-

* * * * * *

Dosarul se deschide cu o scrisoare -probabil din August 1953- a şefului garnizoanei simiste din Argentina, Nicolae POPA, către ceilalţi şefi de garnizoane, cărora le supune spre judecare conţinutul. "Tot ce am făcut -scrie el printre altele- a fost cu credinţa că apăr şi eu un sector pentruca Mişcarea să n'ajungă pe căi de compromis sau compromitere. Nu ştiu dacă dv sunteţi sau nu mulţumiţi de starea actuală de lucruri din M.L. Constatarea modestă a mea şi a tuturor celor cu cari am fost împreună în ultimii 5 ani de surghiun este destul de tristă: elementele legionare de aici sunt complet deziluzionate şi o bună parte nici nu mai activează. H.S. nu a mai rămas decât cu o mică parte de devotaţi, care sunt capabili să facă totul cât sunt în graţii şi ireparabilul când nu mai sunt".

*

Urmează nişte "Lămuriri necesare", semnate de dr. Mardarie POPINCIUC: "In ziua de 6 Noembrie 1948, soţia camaradului nostru B a dat naştere unui copil, al cărui tată este H.S. Dacă faptul în sine este omenesc şi vulgar, pentrucă se produce aşa de des, pentru noi este de o gravitate enormă. Camaraderia una dintre cele mai mari legi legionare, a fost desfiinţată. Şi mai ales având în vedere faptul că, în timp ce H.S. se amuza cu nevasta camaradului B, el săracul căra saci de cărbuni în spate ca să le procure cele necesare traiului.

..Având în vedere faptul că M.L. este pusă sub protecţia Arh. Mihail, e clar că nu poate învinge decât urmând regulele stabilite de morala creştină. E iarăş clar şi drept că oamenii sunt supuşi greşelii şi că Dumnezeu îi iartă, dacă le pare rău de cele făptuite şi după penitenţe conforme cu mărimea păcatului. Pentru o organizaţie socială ori politică, singura penitenţă posibilă este îndepărtarea păcătosului.

..B, după ce soţia lui s'a spovedit, a spus lui Popa Ion şi Neculai. Aceştia la rândul lor i-au spus lui Găină, care a ţinut de bine să comunice aceste lucruri şi lui Zus, Iraş, Manoilescu şi Ghenea. Dintre toţi, singuri Popa Ion şi Neculai au cerut lui H.S. rezolvarea cazului, făcând în acelaş timp cunoscut şi d-lor Iasinschi şi Sturza. Restul au tăcut, căutând să tragă foloasele corespunzătoare din asemenea acte. Popa Ion a încetat şi el, de când a fost prins făcând aceeaşi chestie.. ..Se ştie că Sturza nu mai face parte din M.L. La fel a încetat de a mai face parte din M.L. Ing. Protopopescu, când a aflat de această chestie. ..Ca să cumpere tăcerea lui Popa Ion şi Neculae, H.S. a înfiinţat aici un "consiliu de comandanţi legionari", sub conducerea lui Găină, cu drept de a supraveghea principiile legionare..; noroc că ei au refuzat. Tot din aceste motive a fost înfiinţat şi corpul Moţa-Marin, sub conducerea lui Găină..

..Când apăreau încă "Insemnări", scoasă cu banii garnizoanei, şi când noi ne certam cu Ghenea pentrucă se publicau prostii şi raportam lui H.S., tot lui Ghenea îi dădea dreptate. Ba a mai avut neobrăzarea să dea ordin că garnizoana nu are drept să se amestece la revistă, ci numai să plătească, şi atunci n'am mai plătit. ..Manoilescu, care a plecat de aici lăsând o datorie de 30.000 de pesoşi, dar cu fotografii de ale copilului, a ajuns adevăratul Lct. Cdt. al M.L. şi datoriile lui au fost declarate datorii ale M.L. Dovada e că banii dela colportaj şi cei proveniţi din cotizaţii au fost vărsaţi din ordin în contul datoriilor lui Manoilescu.

..Acum vreo patru luni Popa Neculae m'a pus şi pe mine la curent cu toate aceste probleme şi împreună am scris d-lui Iasinschi cerându-i lămuriri; am primit scrisori de zeci de pagini, de o tragedie rară. D-l Iasinschi este complet izolat, pentrucă a încercat să se opună drumului de prăbuşire morală luat de către H.S. şi este tratat ca cel din urmă servitor. In mare parte este vina noastră că am lăsat ca lucrurile să ajungă aici.

..Aş vrea să se ştie precis că nu vreau să fiu socotit nici mucenic şi nici erou, că n'am absolut nimic contra lui H.S., că dacă vă scriu o fac numai din dragoste pentru M.L. şi gândind că dacă toţi vor putea judeca în deplină cunoştinţă a cauzelor, lăsând la o parte interesele personale, vom găsi un drum spre mai bine..".

*

Iată scrisoarea d-nei B, trimisă lui H.S. la începutul anului 1949: "In ziua de 6 Noembrie 1948 am dat naştere unui copil al cărui aspect mi-a desvăluit imediat cruda realitate: încarnarea în trup şi suflet a păcatului nostru. Iluziile deşarte, lipsa de conştiinţă şi nădejdea mea de fiinţă slabă şi păcătoasă, care conta pe naşterea unui copil dela bărbatul său legitim pentru a putea înmormânta definitiv, fără mărturisire şi fără ispăşire păcatul adulterului săvârşit, au fost spulberate implacabil de această replică a naturii pe care nu o prevăzusem în nebunia noastră. B a primit cumplita lovitură din prima privire aruncată asupra copilului la căpătâiul meu în dimineaţa naşterii, lovitură căzută ca un trăznet într'un moment culminant de fericire şi de emoţie omenească. Deabia la câteva zile, lăsându-mi un timp de linişte trupească, mi-a pus chestiunea de încredere. Cu toată intenţia mea necinstită de a-ţi asculta până la capăt dorinţa şi dispoziţiile de a nu divulga adevărul, bine înţeles că n'am mai putut nega.

In ce mă priveşte pe mine, acum totul s'a prăbuşit. Slabele mele circum-

stanţe atenuante,care ar fi existat în momentul faptei,s'au anulat şi ele prin tăinuirea îndelungată a adevărului.Prinsă ruşinos de acest om,care faţă de mine a fost perfect în cinste şi dragoste şi pe care azi l-am desfiinţat, nu mai văd nicio ieşire.Nu am curajul,nici mintea,nici sufletul,şi nu ştiu încotro s'o apuc; doar de mi-ai indica tu calea.

Dar înaintea problemei mele trebue să ne întrebăm ce facem cu acest om trădat,în care am dărâmat cei doi stâlpi sprijinitori ai vieţii lui întregi: Familia şi Mişcarea? Ce facem cu fiinţa născută din păcat şi în care azi sau mâine vei fi recunoscut,nevinovată şi totuş obligată să ducă povara blestemată a acestei triste origini? Şi ce faci tu cu o lume întreagă care crede în tine şi căreia nu-i vei putea ascunde la infinit o faptă care te coboară pe cea mai joasă treaptă omenească?

Reacţia şi dezaprobarea lui B faţă de mine şi de copil a fost mereu stăpânită şi umană,dovadă dând de o adevărată dragoste,pe care noi n'am avut-o decât în vorbe.Dar pe cât de mare-i este dezinteresarea,tot pe atât de adâncă-i este şi hotărîrea de a face să rodească învăţămintele acestui crud adevăr în folosul ideei de care este legat peste el şi peste oameni.De aceea primul lucru a fost să asigure păstrarea secretului şi evitarea scandalului catastrofal,continuând şi completând în faţa lumii comedia începută de noi în faţa lui,cu simularea sinistră a tatălui şi soţului fericit.Aceasta până va putea să dea ochi cu tine,ca să-ţi dea şansa,dacă după greutatea faptei agravată de premeditare şi perseverenţa în ea,mai ai în tine posibilitatea de a găsi şi a păşi la soluţia salvatoare şi demnă atât pentru Mişcare cât şi pentru tine şi copil,înainte de a fi prea târziu,când s'ar afla de către toţi.Pentru aceasta nu ţi s'a scris până acum o scrisoare,putând întotdeauna fi interceptată. ..În tot cazul,nu se poate rezolva aşa ceva prin delegaţi.

..Astfel eşti pus acum în faţa completei cunoştinţe de cauză şi,fiind încă liber şi neforţat de penibila constrângere a unor eventuali terţi,încearcă să te ridici la înălţimea răspunderii,şi te rog în numele viitorului şi al onoarei măcar,dacă nu se mai poate al fericirii celor loviţi de marea greşală,să găseşti şi să hotărăşti respectivele soluţii indicate."

*

Rezultă că şi Popa Nicolae scrisese"comandantului"cam în acelaş timp şi sens,căci avem aici pitorescul răspuns al lui H.S.,datat 22 Ian.1949:

"Am primit scrisoarea ta şi îţi mulţumesc.E pur şi simplu uluitor ceea ce se petrece acolo.Oare toată lumea şi-a pierdut capul? Oare nu-şi dă nimeni seama că se produce o catastrofă,că se distruge coloana vertebrală a neamului? E posibil să se ia aşa razna,fără nicio minută de meditaţie? Blocaţi imediat toate svonurile! Vă fac răspunzători pe fiecare,dacă mai discutaţi această chestiune măcar între voi.În curând veţi primi toate lămuririle şi până atunci reluaţi-vă activitatea în condiţii "normale".

*

La scrisoarea d-nei B,primeşte soţul pe la începutul lui Martie 1949 un răspuns cu incalificabile propuneri,semnat de Borobaru; oricine va recunoaşte însă în el tupeul şi stilul sforăitor al"comandantului":

"Abia acum venind din A. şi luând act de neînţelegerile ce s'au ivit în familia ta,mă grăbesc să-ţi răspund.Îţi înţeleg durerea,dar nu-ţi proecta nemulţumirile într'o formă nebuloasă şi abruptă,căci pot fi alţii mai nefericiţi decât tine; în cazuri de acestea există soluţii pustiitoare,care pretind să repare răul,multiplicându-l cu o mie,şi există soluţii răscumpărătoare,care realizează un nou echilibru.Rămâi devotat marilor cauze! Trebue să rămâi mare,distins,nobil,chiar atunci când noi putem fi mici.Convingerea mea este că copilul este al tău.

Dacă persişti în această idee,eu sunt gata să îmi asum răspunderea şi să trag toate consecinţele,eliberându-te de orice obligaţie.Vom face un gentlemen acord,ale cărui mijloace şi modalităţi le vom discuta în amănunt,când voiu veni în A. Cum vizele obţinute sunt blocate,mă voiu face forte să obţin o viză de turism.Te rog reia-ţi activitatea obişnuită.Salutări dragi soţiei".

*

"Lămuririle"promise n'au venit.La 9 Sept.1949:Popa Nicolae scrie iarăş "comandantului": "La începutul lui Ianuarie,prin două scrisori consecutive, V'am semnalat un fapt uluitor de grav.Am aşteptat zi de zi rezolvarea lui în sensul satisfacţiei ce trebue dată atât unei probleme pe linia Mişcării,cât şi celor lezaţi sau direct interesaţi.Printr'o telegramă şi două scrisori ne-aţi promis şi anunţat sosirea lui V.(Borobaru),ceeace până în prezent nu s'a întâmplat.Ne-aţi atras atenţia că"se produce o catastrofă",că"ne faceţi răspunzători pe fiecare dacă mai discutăm această chestiune măcar între noi", că"se distruge coloana vertebrală a neamului",că"s'a luat razna".Aţi dat apoi,prin declaraţia scrisă a lui V.(Borobaru),o soluţie care nu satisface nimic din cele cerute.Şi ne-aţi acoperit cu o izolare şi o ignorare totală.

După atâtea luni de nervoase aşteptări şi continui frământări interioare,

constatăm că,prin toate eforturile noastre de stăpânire şi de convingere la aceiaşi şi a celor în cauză,cunoaşterea faptului nu s'a putut mărgini numai la persoanele de până acum.Cel direct lezat,şi mai indignat de această tratare de"fapt divers" şi în special de aruncarea lui asupra altuia,s'a destăinuit şi la doi tineri,foarte buni şi valoroşi ingineri,foşti şefi de grup FDC.(E vorba de ing.Protopopescu şi Dinu Paul,n.n.).Unul din ei şi-a anunţat şefilor respectivi retragerea definitivă din rândurile noastre,pentru"monstruozităţi"săvârşite de Dv.N'ar fi dat alte explicaţii. Cei cu grijă şi cei curioşi din micul grup restrâns se interesează însă în deaproape.Celălalt inginer este complet izolat.In plus,fizionomia urmelor lăsate,cu toată grija de a le ţine cât mai departe,a determinat două cunoscute doamne din rândurile noastre să facă indirecte şi răutăcioase aluzii.Şi apoi cine ştie dacă nu s'a mai destăinuit şi la alţii.

Aşa stând lucrurile,orice amânare o socotim şi mai gravă.Pericolul difuzării,foarte aproape de urechile duşmanilor,prietenilor şi alor noştri,poate produce speculaţii groaznice pe seama principiilor noastre,pe seama morţilor noştri,pe seama noastră,şi puternice şi ireparabile prăbuşiri sufleteşti printre noi. De aceea,în aceste zile de aniversare a unei jumătăţi de veac dela naşterea celui ce ne-a dat o învăţătură,şi la nouă ani dela acea puternică afirmare dintre 3 şi 9 Septembrie,Vă rugăm să daţi soluţia cuvenită,dictată şi de conştiinţa omului ce se află pe vârful piramidei valorilor morale, cerută de preceptele creştine -izvor al credinţei noastre-, de imperativul păstrării nealterate a ei,de prestigiul de care se bucură încă Mişcarea noastră.Până la dureroasa pomenire de zece ani -22 Septembrie- a marilor şi multelor noastre jertfe,încercăm să ne mai stăpânim durerea şi grija,să mai localizăm cât putem,aşteptând însă din partea Dv o soluţie. Nu va sosi,ne socotim îndreptăţiţi şi datori,în faţa"catastrofei" ce ne aşteaptă,să ne adresăm pe scara ierarhiei stabilită de Dv însuş,la locţiitor,pe care îl socotim în drept să hotărască.Până atunci,cu toate cele cuvenite..".

*

De astă dată,H.S.răspunde urgent.Scrisoarea e primită la 19 Sept.1949. A se observa duhul coţcar: "In scrisoarea ce mi-aţi trimis-o nu-mi recunosc pe vechii,bunii şi devotaţii mei prieteni.Probabil că rasa marilor devotamente s'a stins.Probabil că V'am cerut prea mult,căci a te menţine treaz în faţa unor astfel de furtuni îţi trebue un suflet de titan.V'aţi coborît la o altitudine prea joasă şi nu mai simţiţi fâlfâiala de aripi a destinului. O,dacă aţi avea spiritul dela 3-13 Septembrie,în numele căruia vorbiţi,aţi fi transfiguraţi de responsabilitate.Aduceţi-vă aminte de câte ori n'am regrupat forţele obosite ale Mişcării,câte neputinţe n'am cules de pe drumuri, câte erori n'am reparat şi câte mlaştini ale desnădejdii n'am trecut? Dumnezeu îmi va ajuta şi de data aceasta.Iar dacă vroiţi să primiţi un sfat dela mine,fiţi vâslaşi pricepuţi.Nu vă lăsaţi atraşi pe panta răului care coboară în avalanşă.Căci rău nu este numai când cineva îl săvârşeşte,ci şi atunci când nu îndeplineşte binele care îi stă la îndemână..".

*

Pornit pe ofensivă disperată,năbădăiosul"comandant" scrie şi d-lui B,la 21 Septembrie 1949,pe acelaş ton ce defineşte perfect şarlatania:

"Dumnea-ta ai făcut o greşală capitală,care,oricâte motive ar avea la bază,este greu de scuzat: în loc să te adresezi persoanei care îţi putea fi de mai mare folos în chestiunea ce te frământă.. care are netăgăduite calităţi de prestigiu,ponderaţie,bun simţ şi onoare,ai preferat să-ţi desvălui necazul în cercuri din ce în ce mai largi,expunând oprobiului public Mişcarea, familia şi însuşi pe D-ta.Sunt anumite fenomene de dezagregare acolo,sunt anumite suflete decepţionate de pe urma acţiunii D-tale.Ori,acesta nu e un domeniu care să ne aparţină în mod particular,ci un domeniu sacru,care nu poate fi avariat sau tulburat de nefericirile personale.Există o eleganţă,o ţinută care se reclamă în cele mai tragice împrejurări,cu atât mai mult din partea D-tale care porţi un nume ilustru.

Eu îmi dau seama că peste câţiva ani,atunci când câştigi perspectiva şi distanţa faţă de evenimente,vei regreta atitudinea adoptată acum.Acum se apropie un moment de răscruce.Sau D-ta laşi acţiunea să fie elucidată de rude D-tale care singur şi-a luat această însărcinare,sau scoţi problema din cadrul Mişcării şi înţelegi să-i dai curs liber. In cazul dintâi nu-ţi rămâne decât să clarifici singur atmosfera,să redai încrederea acolo unde ea a oscilat,să revii asupra propriilor D-tale declaraţii,având toată încrederea în d-l.. Te rog să-i comunici atitudinea adoptată.Cu drag..".

*

La 24 Sept.1949,Popa Nicolae primeşte o altă scrisoare,întregitoare,de la H.S.: "Recitind scrisoarea voastră,îmi dau seama de un lucru: voi nu m'aţi înţeles.Eu nu v'am cerut să ascundeţi ceva,de care mi-ar fi teamă,ci să opriţi răspândirea svonurilor până ce există posibilitatea unei explicaţii.

In cazuri de acestea, indiferent de baza de adevăr ce există și ce turburare iau lucrurile, răul este produs. Recitiți scrisoarea cea dintâi a mea, dacă o mai aveți, și vedeți sensul ei exact. In al doilea rând, eu n'am dat niciun răspuns nimănui. Probabil e inițiativa lui V.(Borobaru), el nu e aici în acest moment, - pe care l-am pus în curent cu lucrurile, fiind pregătit să plece.

Este adevărat că eu am primit o scrisoare, dar ce răspuns să dau, când fă- cea impresia că e scrisă într'un moment de slăbire a nervilor, uitând și cui e scrisă și ce obiect are. Prietenul vostru, pe lângă mari și frumoase calități, repede se decide într'o parte, fără să mai aștepte suficiente elemente de judecată. Iar voi, în loc să simțiți aceste lucruri, dacă nu le puteți intui cu toată claritatea, vă faceți ecoul acestei gândiri turburi..

..După cum probabil ați aflat, i-am scris prietenului vostru să ia o decizie: sau se adresează publicului, sau rămâne sub scutul Mișcării. Dar sistemul de a lansa azi un svon mâine altul, nu-i face cinste, când avea la dispoziție o persoană de mare talie și rudă apropiată a lui, căruia putea să se adreseze. Acelaș apel vă fac și vouă: sau sunteți tovarăși credincioși de drum și atunci vă puneți ordine în gândire, ieșiți din pasivitate și vă apucați inimos de lucru în organizație, - sau vă luați libertatea să loviți în acela care nu și-a încheiat nici misiunea și nu l-au părăsit nici puterile!"

*

Inainte de primirea acestei scrisori, Popa Nicolae răspunsese la 22 Sept: "Citesc și recitesc, încercând să tălmăcesc și să'nțeleg scrisoarea Dv din 13 Sept. Cuvinte tari -săbii ascuțite- ce implântați fără cruțare în sufletele"vechilor, bunilor și devotaților Dv prieteni", "Nu-i mai recunoașteți", "s'au coborît la altitudini joase". "S'a stins rasa marilor devotamente", "Ne-ați cerut prea mult", și câte altele.

Recitesc și rândurile noastre, nu știu pentru a câta oară, ca să-mi dau seama dacă nu cumva am săvârșit faptul care merită asemenea răsplată. Pe două pagini, un dureros strigăt de alarmă, și ajutor cerut celor în drept și'n cauză, pentru a"opri răul ce coboară în avalanșă" și pentru care forțele noastre nu știm dacă sunt suficiente. Pe două pagini, în loc de tipicele fraze ale celor ce și-au amăgit, înșelat sau chiar trădat șefii că"totul merge bine", ne-am așternut sufletul nostru sincer și dezinteresat. In prima, cu accente cutremurătoare redam faptele; în a doua, invocând aniversări și jertfe de c[illegible] am fost totdeauna legați, imploram soluții. Și la urmă -sub teama aceleeași tă[illegible] ceri ce de zece luni dela apariție, opt dela semnalare și 20 dela săvârșire, se tot prelungea- Vă mărturiseam și intențiile tot dezinteresat, cavalerește. Și tot cu gândul de a preveni răul și mai mare și pe cei pe cari singur [illegible] i-ați stabilit.

Cred că nu meritam aceste cuvinte.. Deocamdată îmi permit să nu accept afirmația că"ne-ați fi cerut prea mult". Dimpotrivă, ne-ați refuzat și puținul oferit și ne-ați făcut"răspunzători pe fiecare dacă mai discutăm măcar și între noi". Ne-ați spus că"am luat-o razna".. Mai departe ne reamintiți: "De câte ori n'am regrupat forțele obosite ale Mișcării, câte neputințe n'am cules de pe drumuri, câte erori n'am reparat", etc. Câte n'ar fi de spus la aceste capitole! Mă opresc numai asupra"neputințelor", să le individualizez. Mă întorc cu 17 ani în urmă și privesc mai mult la timpul din Maiu 1938 până în ziua de azi. Intr'adevăr, câte devotamente uriașe nu s'au stins! Din cei ce erau suflet cu Dv. Și apoi, câte comori de virtuți n'au îngropat sub ele Râmnicul, Ciucul, Vasluiul, Brașovul și multe colțuri românești! Nu cred ca vreunul din ei să facă parte din aceste"neputințe". Nici dintre cei cari au ținut și țin fâlfâind, în țară și în exil, drapelul sus. Nu reușesc să-i aflu, și pe bănueli nu mi-am întemeiat niciodată credința mea.

Și la urmă ne dați un sfat: "să fim vâslași pricepuți și să nu ne lăsăm atrași pe panta răului". Dar.. vasele noastre erau sufletele. Sunt frânte de faptele în sine și ciuruite de plumbii grei ai rândurilor Dv. și nu mai pot avea rezistența de odinioară. Pe panta răului n'am să mă las atras, pentrucă prea am prezente în mine atâtea jertfe și atâtea speranțe pentru sincere, curate și nobile idealuri".

*

La ultima scrisoare primită, Popa Nicolae răspunde la 6 Oct.1949: "Am primit scrisoarea transmisă prin Ovidiu. Am citit-o de cât mai multe ori ca s'o înțeleg.. In a Vă răspunde, nu știu ce cuvinte să mai aleg, pentrucă ele să reprezinte pura realitate a gândurilor, a hotărîrilor și a faptelor mele și ca să nu fie interpretate în alte sensuri decât cele adevărate. De aceea îmi permit a-mi expune răspicat, categoric, fără ocolișuri și fără subînțelesuri aceste gânduri, cu rugămintea ca ele să fie luate ca atare și nu pornite din prostie, răutate, ambiție sau interes.

Este nedreaptă orice acuză adusă celor ce au cunoscut faptul, cum că n'au fost la înălțimea unei uriașe înțelegeri (poate până la urmă de condamnat). Datorită acestei înțelegeri s'a localizat cât s'a putut. Nu știu încă până când și până unde, căci cazuri de acestea nu sunt așa de ușor de ocultat..

..In ceeace mă priveşte, -dat fiind faptul în sine şi urmările lui,împre-
jurările în care s'a petrecut,persoana care l-a săvârşit şi cea care moral-
mente l-a suportat,dat fiind principiile noastre încălcate,şi de cine,- mă
obligă să răspund astfel la alternativa: "sau sunteţi tovarăşi credincioşi
de drum şi atunci vă puneţi ordine în gândire,ieşiţi din pasivitate şi vă a-
pucaţi inimos de lucru în organizaţie,- sau vă luaţi libertatea să loviţi în
acela care nu şi-a încheiat încă misiunea şi nu l-au părăsit încă puterile":

Până când nu cunosc soluţia dată,nu pot alege niciuna dintre aceste două
alternative,oferite şi simplificate la "a fi sau a nu fi".Deci nu pot fi nici
tovarăş credincios de drum şi nici nu pot lovi.Mi-am pus de atâta timp"ordi-
ne în gândire" şi cu mare durere constat că s'a rupt ceva între Dv ca şef şi
mine ca soldat,mai ales în urma desfăşurărilor ulterioare.<u>Nu s'a rupt însă</u>
<u>între mine şi Mişcare</u>.Nu lovesc,pentrucă nu este în firea mea de a lovi de-
cât în duşmani,şi numai atunci când sunt lovit.Pentru a salva însă aparenţe-
le organizaţiei de azi faţă de lumea noastră şi de cealaltă lume,înţeleg să
rămân <u>încadrat de formă</u> şi numai până la o cât mai apropiată rezolvare,când
îmi rezerv dreptul de a lua o hotărîre definitivă.Am luat această atitudine
mânat de credinţa şi de asigurarea că se va soluţiona totul în cadrul Mişcă-
rii,cu înţelegerea şi depăşirea de sine a celor în cauză..

..Socot ca o datorie a mea de conştiinţă să mai adaog: Fenomenele de"de-
zagregare",pierderile de elemente pe care le suferim în fiecare zi fără să
câştigăm altele în loc,nu sunt numai locale şi nu sunt datorite exclusiv a-
ceştei chestiuni.Ele au origini mai vechi şi sunt generale.Există apoi o pa-
sivitate,o expectativă,o izolare a multor elemente cu valoare şi putere de
muncă,şi printre ele unele care au format suflete în credinţa noastră,aducând
Mişcării mărirea şi gloria.Îndepărtaţi de noi,prietenii ne întorc spatele.Ti-
tiş sau în umbră,duşmanul stă la pândă,gata de atac.. Socot deci că şi aces-
tea cât şi multe altele lăsate în suspensie nedefinită sau neaduse la zi
trebuesc avute în vedere cu această ocazie. Iar ca încheiere,Vă dau o solem-
nă asigurare: <u>înţeleg să merg numai pe căile indicate de onoare</u>,de bună cre-
dinţă şi intenţie.Vă rog însă fierbinte,invocând tot ceeace pot cuprinde cu
mintea şi cu sufletul,aşa cum ar face-o atâtea uriaşe devotamente,dacă ar fi
în cunoştinţă de cauză: peste oameni,salvaţi principii,căci acestea sunt
eterne. Cu toate cele cuvenite..".

*

Intre timp,văzând că se îngroaşe gluma,d-l Sima a încercat să folosească
şi alte"argumente" din bogatul său arsenal,precum rezultă din următoarea
scrisoare,fără dată,trimisă de Popa Nicolae d-lui Iasinschi:
"Azi am primit în casa mea vizita neaşteptată a Cdt.Leg.Ionel Roşu(făcut co-
mandant de d-l Sima,n.n.),care,profitând de absenţa momentană a prof.Safta,
mi-a spus"între patru ochi": Mă,nu te gândeşti că cineva ar putea să-ţi spul-
bere creerii cu un glonţ?- Întrebându-l cine,îmi răspunde că el.Continuă acu-
zându-mă de trădare,de vechi agent deştept,etc. Discuţia a degenerat într'un
schimb de cuvinte violent,încât a fost nevoe de intervenţia d-lui Safta ca
lucrurile să se calmeze. Acelaş lucru mi l-a spus Ion Popa,faţă cu prof.Saf-
ta,cu vreo câteva zile mai înainte,în modul următor: Dat fiind că tu ai spus
lui Mardarie şi n'ai ţinut numai pentru tine secretul ce eu ţi l-am încredin-
ţat,de azi înainte nu-ţi voi mai spune nimic,chiar dacă din această cauză ar
fi să piară Legiunea.Cerându-i explicaţii de cum înţelege el acest lucru,
mi-a spus: Dacă cineva ar vrea să te omoare pe tine şi aş şti,nu-ţi spun.

La aceasta se mai adaogă şi dispariţia misterioasă a lui..,cât şi tele-
foanele la unii din ai noştri că a sosit aici Mailat.

În faţa acestor fapte,eu trebue să iau anumite măsuri - nu de conserva-
rea fizică a mea,care prea puţin mă interesează,ci de cea morală.Mai ales nu
aş dori ca această ieşire ce s'ar putea produce să fie acoperită de un mis-
ter de nedeslegat.Mi-am luat deci măsurile,ca la cel mai mic gest de violen-
ţă sau avertisment -cum le place la unii indivizi să numească asemenea fapte-
toate documentele pe care le posed să cadă în mâna autorităţilor argentine.
Copia de pe această scrisoare,pe care v'o alăturez,vă rog s'o trimiteţi d-lui
H.S.,ca,în cazul când ordinele vin de sus -lucru ce nu-l cred posibil- să
ştie şi de consecinţe; iar dacă a fost numai un gest al unui corifeu devia-
ţionist,atunci să fie imediat pedepsit,cu aducerea la cunoştinţă pe toată
Mişcarea.Aşa voi fi şi eu convins că gestul a fost personal".

*

Răspunde d-l IASINSCHI: "Cele ce mi-aţi adus la cunoştinţă m'au mâhnit
adânc şi mare îngrijorare de viitor m'a cuprins.Ea mă urmăreşte zi şi noapte.
Frământările mele sufleteşti s'au înmulţit.Vreau să vă asigur că această
taină voi păstra-o folosind toate scrupulele ce însoţesc o mare răspundere.
Până acum n'am avut prilej să ating această problemă faţă de cel cu vina de-
cât în mod tangenţial.A rămas fără reacţiune.Voi încerca mai mult.E aşa de
greu,şi totuş aşa de necesar.Se vede că paharul amărăciunilor,durerilor şi
suferinţelor noastre nu s'a terminat.Mai avem de băut din el.Oricum,o mare
datorie apasă asupra noastră: să ne păstrăm echilibrul interior şi să avem
credinţă că peste toate greutăţile şi toate piedicile trebue să răsbatem la
liman".

*

Copiind scrisoarea d-lui Iasinschi, am observat că ea este răspuns la încunoştiinţarea abuzului de ospitalitate a d-lui Sima, nu la scrisoarea ce o precedă, cum am crezut în primul moment.

Urmează un schimb de scrisori, în franceză, între d-nii Sturza şi B; primul, afirmă că abia la 14 Sept. 1949 a aflat de ce e vorba şi, cu cuvinte de mângâiere şi încurajare, întreabă cum ar putea fi mai util. D-l B explică nevoia sufletească, nefiind "titan", de a împărtăşi şi altora nenorocirea ce l-a lovit şi se plânge de comportarea d-lui Sima, mai prejos de orice aşteptări şi incapabil să se conforme celor mai elementare norme de onoare.

*

În actele dosarului urmează o lungă şi inexplicabilă tăcere, de vreo 4 ani. Scrisoarea ce urmează e fără dată, dar credem că provine din vara trecută. Scrie Popa Nicolae lui Horia Sima: "Îmi mai fac şi cea din urma urmelor datorie şi mai ales şi ultima rugăminte şi cel mai stăruitor şi fierbinte apel, tot ultimul, de a căuta o ieşire din această haotică şi dezastroasă situaţie în care a ajuns Mişcarea noastră. Şi totul având superiorul interes românesc şi nu al unei triste şi poate trecătoare situaţii personale.

Vechea poveste -numai unul din atâtea necazuri- agravată de lipsa unei ieşiri onorabile care se cerea şi ultimului dintre noi, de sinuozităţile parcurse în a o ascunde, de onorurile împărţite şi de funcţiile distribuite pentru a o acoperi, de impunerea unei rigide şi înfiorătoare discipline celui lovit în cea mai sensibilă parte a onoarei familiare, de uitarea sau desconsiderarea răului ce-l poate constitui publicitatea cazului, sau de utopica şi copilărească soluţie a d-lui Manoilescu: "câţiva dolari pe lună", şi câte altele, - a cuprins cercuri tot mai largi, a amărît şi indignat tot mai multă lume. ..Asemenea fapte nu se pot stăpâni şi oculta la infinit, scriam şi altă dată. Luna trecută am fost în oraşul.. şi i-am găsit pe toţi mai îndârjiţi. Doamna a dat chiar un termen de şase luni, după care va face cazul public.

Am încercat şi de această dată să mai potolesc. Dar o serie întreagă de probleme ca: Unirea şi unitatea, nu dezbinarea şi înlăturarea tuturor forţelor legionare împărţite şi învrăjbite; Repromovarea onoarei, a cinstei, a demnităţii, a cavalerismului, şi nu a şmecheriei, a minciunii, a linguşelii sau a parvenirii cu orice preţ şi prin orice mijloc; Omul nou cu toate calităţile lui şi nu omul devotat personal cu toate defectele lui; Întărirea autorităţii funcţiei desemnate, consimţite sau alese dacă este cazul şi eliminarea definitivă şi radicală a informatorului ascuns dar oficializat peste capul acestuia, desfiinţarea tuturor corpurilor speciale denaturate în poliţiste; Discutarea problemelor legionare şi naţionale pe faţă şi categoric şi după natura lor la lumina zilei, fără dedesupturi şi ocolişuri şi deloc subteran, mai ales când ne bucurăm de toate libertăţile ce nu le-am avut niciodată; Respectarea principiilor cinstite şi dezinteresate ale fiecăruia în măsura în care nu atentează la principii bazice, şi nu ostracizarea, ponegrirea, stigmatizarea; Sancţiuni disciplinare ca de altfel în toată lumea şi de sus în jos, nu tolerări la infinit, încurajări, recompense; Şi câte altele - trebuesc discutate cu toată seriozitatea şi gravitatea lor, îndelungat şi cât de mai mulţi şi mai responsabili. În acest sens şi în această situaţie va prinde mult teren soluţia d-lui Gârneaţă.. de a aduna pe toţi cei care poartă pe umeri anumite răspunderi legionare şi a găsi o soluţie.

..Ceeace mai pot să fac eu şi cu mine şi prin mine alţii, şi poate mulţi din ceilalţi dacă ar cunoaşte realităţile în toată cruzimea lor, e să reînnoesc acelaş fierbinte şi strigător apel de altă dată: "peste oameni salvaţi principii". Şi de s'ar fi făcut atunci n'ar fi fost pierduţi în van atâţia ani, nu s'ar fi irosit şi pierdut atâtea forţe, câte realizări în comun n'ar fi fost înfăptuite! Dar nici acum nu este chiar prea târziu. Şi mă îngrozeşte ca soluţie legionară posibilitatea unei presiuni sau constrângeri. Sper mereu în acea "uriaşă înţelegere şi depăşire de sine".

Iar ca încheiere, pentrucă multe din aceste fapte au ajuns la ochi şi urechi, minţi şi suflete foarte periferice, şi acestea se pronunţă şi judecă, ceeace constitue o mare anomalie legionară, - mă văd obligat să aduc la cunoştinţa tuturor şefilor de garnizoane toate aceste fapte şi stări - cu latitudinea şi implicita grijă de a se consulta şi cu alţii, pentruca împreună să ne ajutăm la lămurirea şi orientarea noastră, căci M.L. este patrimoniu legionar care ne aparţine tuturor şi cu toţii avem datoria, daca nu de a-l înfrumuseţa şi mări, de a-l păstra cel puţin nepătat şi intact. Şi, spre decepţia generală a majorităţii legionarilor, s'a dovedit fără desminţire că sceptrul Căpitanului este prea greu -deocamdată- pentru capul unuia singur".

*

Că Popa Nicolae a ajuns să constate şi apere cu vehemenţă ceea ce cu vehemenţă combătea acum vreo zece ani la alţii, ne bucură nespus. Fără multe complimente scrie "comandantului" şi dr Popinciuc: "Am nevastă şi copii, deci o răspundere morală enormă, cât şi posibilitatea de a fi întrebat, deci şi de a trebui să răspund asupra anumitor lucruri. Am 20 de ani de jertfă în Mişcare, deci dreptul şi datoria de a vorbi în numele ei şi de a o apăra.

Din fericire ori nenorocire, am ajuns şi eu să înţeleg de ce sunt ordinele

stâlcite şi drumul spre prăpastie din ce în ce mai scurt.Ca om,ca tată,dar mai ales ca legionar,te rog D-le,fă şi D-ta un gest demn de un mare Şef,dovedeşte că jertfa pe care ai adus-o în Mişcare a fost sinceră,şi predă comanda celor ce pot să ne aducă la unire şi la drumul legionar".

*

Plictisit de-atâtea palavre -abnegaţie,onoare,dezinteres,etc.- d-l Sima trimite următorul ordin"Către garnizoana Argentina":
"In urma ultimelor întâmplări,şi a terenului inospitalier din Argentina,consider ca inutilă şi dăunătoare Mişcării orice activitate legionară în această ţară.In consecinţă: 1)Declar dizolvată garnizoana Argentina.Orice activitate legionară încetează. 2)Se desfiinţează toate serviciile anexe(colportaj); ziare,reviste sau cărţi se vor trimite exclusiv cu titlu privat. 3)Elementele apte şi dornice de luptă se vor pregăti să vină în Europa".Ordinul se încheie,foarte candid,cu"Trăiască Legiunea şi Căpitanul"!

* * * *

Dosarul se încheie aici.El redă bine,documentat,figura morală a secăturii care îndrăsnea să numească VATRA"epavă Legiunii"; a necinstitului care, după ruinarea fericirii casei camaradului său,şi ştiind că adulteru-i este cunoscut de unii legionari,nu se sfia totuş să scrie în circulara"de ziua Legiunii"din 24 Iunie 1951: "Nu vă înşelaţi,camarazi.Suntem atacaţi pentrucă am rămas cum ne-a lăsat Căpitanul.Pentrucă nu vrem să coborîm steagul Legiunii.Pentrucă nu facem tranzacţii cu spiritualitatea ei.Pentrucă nu ne prêtăm acţiunilor de dezagregare şi nu suntem dispuşi să închiriem trupele Gărzii de Fier nimănui.Iată marea noastră vinovăţie".- Nu! marea vină a"comandantului"era cu totul alta: descompunerea morală!

Pentru a înţelege haosul interior şi firea uşuratică a"comandantului", nu-i de prisos să pomenim un episod nenorocit din viaţa sa.Rămas de mic fără părinte,copilăria i s'a scurs sub oblăduirea vitregă a unui tată maşter,din al doilea măritiş al mamei sale.Viaţa pe praguri mai mult străine,cu mocnela fecundată'n rău de citirea fără şir şi control a romanelor poliţiste,l-făcut să se viseze protagonist de aventuri răsunătoare.Sfânt nu şi-a putut cultiva mai nimic,ci doar ambiţia bolnavă.

In cea mai îndârjită încleştare,pe viaţă şi pe moarte,a etniei româneşti, el abuzează de un grad,luat nu se ştie bine cum,şi calcă în picioare chibzuitele ordine ale Căpitanului şi ale inginerului Clime,împingând în pământ o întreagă elită scoasă de migala lui Corneliu Codreanu şi a lui Moţa din cele mai curate straturi ale fiinţei noastre naţionale.Acceptând mari onoruri dela camarila căreia-i făcuse servicii atât de incalculabile,duhul vagabond se înscăunează fără niciun scrupul la cârma turmei decimate şi dezorientate. Ambiţia-i nu mai cunoaşte frâu.Ameţit de o ascensiune ce depăşea cele mai optimiste prevederi ale imaginaţiei aprinse de excesiva lectură a romanelor "de 15 lei",el vrea acum s'ajungă,pe piramida de cadavre la care pusese vârtos umărul,în locul unde străluciseră un Catargiu,un Brătianu,un Titu Maiorescu,Kogălniceanu, şi -de ce nu?- poate chiar pe tron,unde de altfel mai ajunseseră şi alţi aventurieri.Lipsa de măsură i-a fost fatală de astă dată dar nu l-a vindecat.Sterilele sale agitaţii din străinătate se cunosc.

Pentru întărirea viabilităţii comunităţii româneşti,Mişcarea Legionară pornise dela necesitatea purificării sufleteşti a individului.Toată lupta lui Corneliu Codreanu în acest sens s'a dat.Dar minunatele legi legionare, pentru"comandant"s'au redus la un minunat mijloc de constrângere la ascultare.El a pervertit totul,pentru a-şi asigura şefia.Care-i putea fi ameninţat mai ales -credea el- de fondatorii Legiunii: Horia Sima porneşte încă din ţară,în 1940,şi continuă la Rostock,o dibace acţiune de defăimare a acestora. Legionarii fugiţi în Germania ştiau pe de rost biografia,"romanţată"de brigadiri,a d-lor Gârneaţă,Corneliu Georgescu şi Mironovici.Din aceeaşi preocupare impune în viaţa interioară a grupului metode sovietice.Zeloşii încep să-şi etaleze sgomotos devotamentul faţă de genialul nostru şi să-şi spioneze camarazii.Evident că disoluţia nu putea fi departe.Oamenii mai cu greutate încep să se izoleze rând pe rând.

Mare păcat că resturile de elită scăpate din măcelurile provocate de istericalele d-lui Sima n'au ştiut să aibă atitudine.Unii s'au dat deoparte, fără să facă publice motivele acestei atitudini,aşa că au putut fi denigraţi şi"scoşi din circulaţie" cum i-a plăcut d-lui Sima; alţii,şi mai rău,au continuat inexplicabil să gireze cu un prestigiu rămas din vremi căpităneşti ismenelile"comandantului",derutând şi făcându-se complici la ravagiile ulterioare din oastea Căpitanului.Noroc că lovitura,definitivă de astă dată, "şeful" şi-a dat-o tot singur: prin exces de desmăţ.

*

După ultimul războiu,deşi tribunalul internaţional din Nürnberg nu încriminase Mişcarea Legionară,- pentru a fi mai interesant Horia Sima continuă

să facă pe"urmăritul",aşa cum îi rămăsese'n cap din lectura turbure a copilăriei.Intr'o astfel de împrejurare nemereşte el în casa unui camarad,pe care l-am indicat cu iniţiala B. Din dosar se vede că,în timp ce trimitea legionari la moarte sigură în ţară,Horia Sima"se amuză" cu nevasta găzduitorului său,care,copleşit de cinstea şi răspunderea adăpostirii principalului stâlp al neamului,căra în acest timp saci de cărbuni în spinare,pentruca"comandantul" să nu ducă lipsă de nimic.. Intre două giugiuleli,Horia Sima se mai îndeletnicea,probabil,cu redactarea minunatei sale opere"Omul nou" - cu talent scrisă,nu-i vorbă,însă Codreanu cu glas de foc avertizase că"toată inteligenţa,toată învăţătura,toate talentele,toată educaţia nu ne vor servi la nimic, dacă vom fi mişei". Şi'n timpul acestei vieţi destrăbălate,Horia Sima continua imperturbabil să stea la masa muncită a camaradului său,împărţind cu el frăţeşte îmbucătura.. Ne scriu unii cititori,probabil ca să-l scuze,că el s'a dedat libertinajului din disperare,fiind aceasta unica şansă de a mai spori,cu membri noi,rândurile anemice ale partizanilor din"frontul libertăţii"; alţii susţin că Horia Sima a înţeles să realizeze şi pe această cale chemarea de bază a vieţii sale: crearea omului nou.Nou-nouţ,într'adevăr,de vreme ce mai nainte nici nu existase..

*

Când efectele isprăvii încep să se cunoască,"comandantul"are grijă să expedieze respectiva familie în Argentina - cât mai departe de locul păcatului.Dar de acolo încep să-i vină,am văzut,răvaşe alarmante.In aceste împrejurări,Horia Sima îşi arată toată ascuţimea strategiei de care e capabil.

Să nu se mânie cititorii că acest articol are părţi mai"decoltate"ca de obicei: aşa impune justa înţelegere a temei.Ne povestea un cunoscut preot din Bucureşti despre păcatul,de el anchetat,al unui bătrân ierarh,care spera să'ndepărteze ceasul morţii împrospătându-şi vigoarea cu.. vlagă de copii; într'adevăr,octogenarul prelat arăta la chip ca un flăcău. Horia Sima,tactician neîntrecut -departe de a urma propovăduitele legi ale onoarei,şi convins de irezistibila-i forţă hipnotică asupra unui grup ce-şi zicea"legionar" fără să ştie de fapt precis ce vrea,- se pregăteşte să'nfrunte uraganul indignării după aceeaşi reţetă.El îşi numeşte şefi de garnizoană din cele mai arătoase elemente de care,cel puţin formal,mai dispunea: un Nicu Iancu în Brazilia,un Vasile Andrei în Franţa,un Apostolescu în Germania,un Posteucă în Canada,un Ioraş în Argentina; în Spania strălucea figura falnică a d-lui Iasinschi; în Austria,Puiu Traian,comandant legionar din vremea Căpitanului. In dosul acestui somptuos paravan,"comandantul"îşi putea urma nestingherit desfrâul,ferit de ochii indiscreţi ai vulgului legionar. Celor"cuminţi",le stimulează devotamentul cu pumni de decoraţii,grade şi funcţiuni. Pe cei din Argentina,cari insistă a-l mustra pentru conduita-i imorală,caută să-i intimideze nu numai cu scrisori de o obrăznicie inedită,dar şi cu ameninţări, cum rezultă din scrisoarea lui Popa Nicolae către d-l Iasinschi - din care cititorul îşi poate face o ideie de felul cum a putut să dispară,de pildă, un profesor Ionică,sau Corneliu Georgescu.

Paralel,pentru impresionarea legionarilor,d-l Sima s'a apucat să editeze cărţile Mişcării.Faptul acesta arată cel mai bine cât de reduşi şi-a socotit supuşii,dacă i-a crezut incapabili să discearnă diferenţa dintre vrerile Căpitanului şi faptele editorului.(Şi-a luat,nu-i vorbă,şi măsuri de precauţie, falsificând textele,pe unde a putut,în sensu'n care-i convenea.In"Pentru legionari",de pildă,găsim la pagina 350: "Urmează-ţi şeful şi la bine şi la rău".Unii simişti au luat de bună noua lege,făcând şefului o serioasă concurenţă în materie de neveste; dar Căpitanul spusese să-ţi urmezi şeful la greu,nu la rău).

Când a ieşit VATRA,pe teren nu era nicio publicaţie legionară.Cele vechi: DACIA şi VESTITORUL,nu mai ieşeau de-o vreme.Horia Sima nu putea şti cât e de informată foaia dela Roma,dar ceva despre felul redactorilor ei de a vedea mai cunoştea dela Viena.Intuind pericolul,el recurge la măsuri de prevedere: nu numai că reactivează cele două publicaţii,dar scoate altele noi: LIBERTATEA la Madrid, INSEMNĂRI la Buenos Aires.Tot cam pe atunci apărea şi CĂMINUL în Brazilia.Aceste foi,flancate de ROMÂNIA din Argentina,nu atacă direct VATRA,căci nu era"tactic" să i se dea atenţie - ba,la'nceput,se pot vedea ici-colea chiar sovăelnice urme de bunăvoinţă,datorite desigur unor prieteni personali;ele-i fac însă concurenţă pe câmpul teoretic legionar,exaltând în acelaş timp din răsputeri figura"comandantului" cu fotografii,articole,extrase,recenzii,autointerviewuri şi tot soiul de publicitate.După modelul moscovit,expresia de"comandant al Mişcării Legionare" se repetă la exasperare,pentru a înţepeni bine acest"adevăr" în mintea cititorilor. Paralel cu se fac aluzii la unii"dizidenţi",uitându-se voit că dizidenţa e în raport cu o învăţătură dată,nu cu reprezentanţii ei vremelnici,mai mult sau mai puţin legitimi.

Concomitent,prieteni comuni scriau la"Vatra",împletind reproşurile cu

perspective de subsidii,iar conducătorul ei era bine primit de simişti la Paris şi primea oferte de publicare a"operelor" sale la"Cartea pribegiei".

Din dosar s'a putut vedea -şi noi avem şi alte cazuri- cum aderenţii pervertiţi de Horia Sima şi-au urmat într'adevăr"comandantul" şi la rău,dând buzna în nevestele camarazilor.Dar dacă oameni ca dr Andrei sau Victor Apostolescu habar n'aveau ce murdărie acopereau cu preţioasa lor prezenţă,precum ne'ndreptăţeşte să credem spontana lor reacţiune la aflarea ruşinoasei veşti, pentru noi rămâne un chinuitor punct de'ntrebare: cum a putut un Vasile Iasinschi,stejar din vremea glorioasă a Legiunii,pentru care am simţit totdeauna un amestec de respect şi dragoste,omul pe care-l avem şi azi în faţa ochilor ca în dimineaţa ninsă a acelui îndepărtat Februarie,în gara Piteşti, cum,din uşa vagonului cu moaştele lui Moţa şi Marin,lua jurământul gloatelor prosternate în zăpadă că se vor rupe de bucuriile pământeşti şi de dragostea omenească pentru a sta gata de jertfă întru învierea neamului,- cum a putut acest locotenent al Căpitanului -nu al scârnăviei de"comandant"- să mai scoată o"Libertate" plină de osanale la adresa şefului adulterin,a cărui porcărie o cunoştea deja?.. Cum a putut apoi,în 1952,să dea cu numele său greutate unui"front al libertăţii",născocit şi el în cadrul aceleaşi strategii simiste de a distrage atenţia legionarilor dela propriile probleme şi dureri?..

Cât am dori ca"bădia Vasile" să poată desminţi susţinerea dosarului cum că a ştiut de concubinajul"comandantului" încă din 1949! Să nu ni se ia'n nume de rău că,chiar acum,când se pune în sfârşit serios problema regrupării, noi venim cu lucruri neplăcute: pipăirea forţei noastre de reacţiune spontană în faţa răului e necesară şi ea când examinăm posibilităţile şi oportunitatea reorganizării Mişcării. Dacă d-l Iasinschi,cu frumosul său prestigiu în masele legionare,lua atitudine răspicată din chiar momentul cunoaşterii unor lucruri ce nu suferă interpretări,câte gropi n'ar fi fost economisite,câte umilinţe nu ne-ar fi fost cruţate,ce aport n'ar fi putut aduce Mişcarea,în aceşti ani pierduţi zadarnic,la închegarea unei serioase rezistenţe româneşti în străinătate!

Lipsa reacţiunii,ce-ar fi trebuit să ţâşnească automat,o vedem şi la alte persoane. Radu Ghenea,a cărui intrare în Mişcare n'o putem data,dar care a fost cândva însărcinat să reprezinte interesele româneşti,cu sensibilitatea spiritualităţii legionare,pe lângă guvernul din Madrid,consimte să scoată"Însemnări" în care să exalte personalitatea morală a"comandantului", a cărui activitate de amurez o cunoştea totuş încă din primăvara anului 1949! Din dosar rezultă că singur profesorul Protopopescu s'a dat la o parte,când a văzut minciuna"omului nou"simist. D-l Manoilescu,care se vede c'a moştenit dela neamuri nu numai titlurile academice,cum îl acuză unii,ci şi apartenenţa la Mişcare,a acţionat fidel formaţiei de septembrist,propunând rezolvarea scandalului ce-a distrus o familie,cu.. ceva dolari!

Cât despre d-l Sima,după ce zadarnic încearcă să trateze persoana care i-a cedat ca pe un animal,propunând ca Borobaru.. să îşi ia răspunderea!, se pune imediat pe răspândit svonuri infamante,înfăţişând femeia,pe care el o corupsese,ca.. obişnuit uşuratică - ba chiar afirmă,prin agenţii săi,că ea l-ar fi ameninţat cu denunţarea ascunzişului,dacă.. nu cedează; iar el,bietul, -în interesul neamului,se înţelege- a trebuit să se jertfească.. Iată de ce "cavalerism" este capabil sufletul ştirb al"comandantului! Ierte-ne cititorii aceste"amănunte",foarte necesare pentru demonstrarea meschinăriei omului,- ai cărui partizani din Argentina,strânşi cu uşa de autorităţi pentru nişte fonduri de provenienţă dubie,căutau să se salveze punându-le în seama unui om ce nu se mai poate apăra: a defunctului preot Palaghiţă!

În aceste împrejurări şi în aceeaşi ordine de idei are loc şi trimiterea în ţară a echipei ce-a fost măcelărită. E limpede că acei oameni n'au avut cum să ştie din ce alcov le veneau pateticele îndemnuri patriotice. Jertfa lor -scrie candid Horia Sima într'una din circulări- "a dat întregei mişcări de rezistenţă din ţară un sens de afirmare legionar",- când orice minte normală presupune că mişcarea de rezistenţă trebue să aibă un sens pur şi simplu românesc,nu partizan. Dar dacă Horia Sima insistă pe"sensul legionar",o face în vechea-i concepţie de"predestinat": el fiind Legiunea,toată rezistenţa din ţară se face în numele lui; cine-ar mai cuteza atunci să-i reproşeze o biată escapadă amoroasă,când el are cheia întregei rezistenţe româneşti? De-aci şi diareea de circulări,menite,cu fraze din cele mai sforăitoare,să înăbuşe începutul de sănătoasă reacţiune legionară,punând în lumină aceste sacrosancte adevăruri,cu respectivele drepturi.

*

Necinstea"comandantului" iese bine în relief deasemeni din următoarea circulară,dată la 8 Nov.1953,într'un moment socotit de el"tactic",când stăruia încă'n văzduh ecoul viu al împuşcăturilor dela Jilava:

"Camarazi, O mână criminală, în complicitate cu prostia şi răutatea unor legionari din Argentina, au întreprins o acţiune de mare mişelie împotriva mea, uzând de procedee care dezonorează şi scot din rândul oamenilor pe cei ce le folosesc. E uluitor cu ce-şi petrec timpul acesti camarazi şi în ce abisuri sufletesti s'au prăvălit, în vreme ce atâţia viteji din mijlocul nostru îşi dau viaţa în lupta cu dusmanul care ne-a cotropit ţara. O sete de devastare morbidă împinge pe acesti nefericiţi să servească de unealtă unor planuri şi scopuri care urmăresc nimicirea Mişcării. E straniu să-i auzi cum cuvântă de "salvarea" Legiunii pe ei care şi-au pierdut şi ultimul grăunte de omenie şi echilibru sufletesc. A "salva" Legiunea de la 7.000 km distanţă de front, e cel puţin ridicol. Cu asta nu vreau să ofensez pe nimeni. Toţi acesti legionari, împrăştiaţi pe suprafaţa globului, realizează o muncă infinit de preţioasă pentru destinele Legiunii. N'am decât cele mai calde cuvinte de dragoste şi recunoştinţă pentru acei legionari care, răspândiţi în mijlocul unei lumi străine, nu şi-au uitat de misiunea lor. Frontul Legiunii are aspecte multiple şi acţiunile noastre din străinătate sunt binecuvântate de Dumnezeu ca aducătoare de rod, când sunt împlinite în duhul celor care se jertfesc pentru ţară. Dar cum poate fi calificată purtarea acelora care, departe de riscuri şi primejdii, nu-şi găsesc alt rost mai înalt decât să clatine credinţa legionarilor angajaţi în luptă? Să întoarcă arma ca să isbească în creştetul Legiunii? Dacă sufletul lor vibrează de răspunderi pentru viitorul Legiunii -cum pretind cu atâta inconştienţă- ar trebui să-i întâlnim tot atât de zeloşi şi când e vorba de răspunderea luptei. Până când nu-i vom vedea pe acesti uneltitori hotărîţi să înfrunte primejdia în ţară, ei nu rămân pentru mine decât niste laşi şi niste impostori ai adevărurilor legionare. Când se vor găsi într'o asemenea situaţie, şi nu complotând cu faţa desfigurată de ură, abia atunci şi numai atunci îşi vor da seama de greutatea păcatului săvârşit contra Neamului şi Legiunii.

Camarazi, Legiunea nu se rezumă la cele câteva sute de legionari refugiaţi în străinătate. Am sfârşi ca niste groaznice sfărâmături ale mândrei Gărzi de Fier, dacă ne-am despărţi de viaţa cea mare a neamului, de durerile şi lacrimile celor de acasă. Aceasta este marea semnificaţie a jertfei eroilor căzuţi în Octombrie. Tot ce nu ţine la menţinerea vie a contactului cu Ţara, e declamaţie legionară, e agitaţie fără nicio bază reală. Cine nu-i prezent în luptă, cade în uitarea anilor şi generaţiile tinere nu-şi mai amintesc de el. Vreţi să-i pregătiţi şi Mişcării aceeaşi soartă? Trebue să ştiţi că şeful Legiunii e gata să-şi dea viaţa pentru Legiune şi bucuros de orice colaborare, într'un spirit care nu exclude nicio bunăvoinţă reală - dar nu umblă cu pălăria în mână după nimenea. Pentru cine nu depune mărturie pentru Neam şi Legiune în împrejurările tragice de astăzi, nu voiu mărturisi nici eu şi nici unul dintre luptători, mâine, în faţa ţării. Nu cer nimănui un lucru peste puterile lui şi peste propriul său consimţământ, dar o indicaţie elementară trebuie să ne unească pe toţi: să nu facem rău Legiunii, primejduind lupta de desrobire a neamului şi viitorul său".-

"Mâna criminală", am văzut, este Nicolae Popa. Ne făcând niciun nume, circulara vrea să dea de'nţeles cititorilor neinformaţi, cărora le-ar ajunge câte ceva pe la ureche, că toate "svonurile" ar proveni dela grupul Gârneaţă, pe care d-l Sima a avut încă demult grijă să-l discrediteze în faţa partizanilor; svonurile deci n'ar avea temei, provenind dela niste astfel de oameni..

Intenţia e necinstită. Necinstit e şi reproşul făcut unor oameni că s'ar afla la 7000 de km de front, după ce au mers acolo din chiar ordinul "comandantului". După cele ştiute, e uluitor de cinic să mai auzi pe Horia Sima vorbind de "procedee care dezonorează", de "mişelie", de "abisuri sufleteşti", de "omenie şi echilibru sufletesc", etc., etc. Veselă'n schimb îi e mărturisirea că Dumnezeu i-a binecuvântat acţiunea din străinătate cu "rod"; idem calificarea de "laşi şi impostori ai adevărurilor legionare" pentru cei ce nu înfruntă "primejdia în ţară", când el însuş Sima, n'a făcut decât să-şi trimită "om în loc". În sfârşit, deşi "şeful Legiunii e gata să-şi dea viaţa pentru Legiune", el este totuş sigur că nu i se va întâmpla nimic, de vreme ce va putea să mărturisească mâine, în faţa ţării, despre vitejia altora.. Hazul ca hazul, dar se vede că l-a luat gura pe dinainte, reuşind să fie odată sincer.

*

Intremătoare e reacţiunea legionarilor rămaşi -măcar formal- cu "comandantul", când şi-au văzut şeful în pielea goală. Am văzut insistenţa unui Nicolae Popa, reputat totuş ca orb în devotamentul faţă de Horia Sima. Am văzut deasemeni scrisoarea francă a lui Mardarie Popinciuc, sămânţă de arcaş, îndată ce-a aflat de porcărie. La auzul căreia, un foarte simpatic profesor din Germania a exclamat plin de justificată mânie: Păi brigadirii, în loc să mă fi păzit pe mine, mai bine păzeau.. "vârtutea" comandantului"!

Iată acum splendida scrisoare a trei ajutori de comandanţi legionari din [illegible] Căpitanului, către Horia Sima:

"După mult sbucium sufletesc şi cu inima îndurerată,subsemnaţii Comandanţi Ajutori ai Căpitanului,Vă facem cunoscut pe această cale gândurile noastre.Sezisaţi de dosarul întocmit de camarazii Popa Nicolae şi Mardarie Popinciuc în cazul B, şi conştienţi de răspunderea morală ce apasă pe umerii fiecărui legionar,de a păstra intact patrimoniul Mişcării Legionare pentru generaţiile viitoare, nu putem fi nepăsători faţă de următoarele grave abateri dela principiile trasate de Căpitan:

a/ Încălcarea legilor ospitalităţii,onoarei şi camaraderiei,de către acela care avea datoria sacră să vegheze la respectarea lor;

b/ Nerezolvarea şi bagatelizarea acestei chestiuni de onoare din anul 1948 şi până astăzi;

c/ Specularea spiritului de disciplină şi de dragoste faţă de Căpitan şi Legiune,a camarazilor,pentru a se trece sub tăcere fapta degradantă;

d/ Procedeul incorect,prin care se încearcă înăbuşirea oricărui ptotest firesc legionar contra păcatului comis;

e/ Acordarea de grade şi funcţiuni în cazuri similare de imoralitate;

f/ Încercarea,lipsită de modestie,de a se identifica persoana Dumneavoastră cu Legiunea şi Neamul Românesc;

g/ Încercarea de a creia o nouă elită legionară,avându-se în vedere -în multe cazuri- gradul de servilism faţă de persoana Dv.,şi nu devotamentul pentru Legiune;

h/ Sfărâmarea unităţii legionare prin creierea unui sistem sectar,căruia singur i-aţi căzut prizonier;

i/ Atmosfera bolnăvicioasă de suspiciune şi politrucism,cultivată de sus în jos,în rândurile legionare;

j/ Renunţarea intenţionată la structura firească a Mişcării Legionare, care,din lipsa unui organ consultativ şi de control,a cauzat diminuirea simţului de răspundere,domnia bunului plac în acţiunile întreprinse şi alunecarea pe panta periculoasă a infructuoaselor speculaţii politicianiste.

Toate aceste constatări ne determină pe noi(cari v'am urmat şi la bine şi la greu), - din dragoste faţă de Căpitan şi de întregul şir de eroi şi martiri legionari; - din dragoste faţă de Legiune - căreia,prin actul săvârşit,îi răpiţi prestigiul şi însăşi raţiunea ei de existenţă, să Vă cerem:

I. Să renunţaţi la comanda Mişcării Legionare;

II. Să dovediţi credinţa în litera Căpitanului,respectându-i porunca: "Dacă eşti om cu păcate,şi te cheamă sufletul spre îndreptare,botează-te acum,îndreaptă-te. Ai însă buna cuviinţă şi păstrează-te pe linia 2-a"(Cărticica şefului de cuib,pag.103,punctul 7,Colecţia"Omul nou",1952).

Aşteptăm din partea Dv un gest de mare hotărîre,demn de gradul şi funcţia ce deţineţi,- care va reda linişte Căpitanului şi chinuitului suflet legionar. Dacă nu veţi lua în considerare punctul nostru de vedere,ne socotim deslegaţi de orice legământ faţă de Dv ca şef al Mişcării Legionare,luându-ne libertatea de acţiune,după cum ne va ajuta sufletul şi mintea.

Iar acum,în aceste ceasuri de mari încercări pentru destinul legionar, îndreptăm o rugăminte fierbinte lui Dumnezeu şi Arhanghelului Mihail,pentru a ne călăuzi tuturora paşii inimii pe drumul cel bun. Trăiască Legiunea şi Căpitanul!". Semnează comandanţii legionari ajutori: dr Victor Apostolescu, av Virgil Popa, av Laurian Ţâlnariu. München,la 22 Noembrie 1953.-

* * * * * *

Care sunt,astăzi,perspectivele refacerii Mişcării? Greutăţile vin din mai multe părţi. Mai întâi,abisul creiat între grupările legionare prin savanta cultivare a urii de către clica"comandantului".De altă parte,specifica noastră"secretomanie" a făcut să nu găsim toţi pe acelaş grad de informaţie. Unii,împovăraţi probabil de aceleaşi păcate,s'ar putea să stea în expectativă - poate până se vor convinge de efectul curăţitor al pocăinţei. Apoi,"predestinatul" nu va avea onestitatea de a se resemna în faţa evidenţei; el va lupta pentru şefie"până la ultimul legionar",cum se exprimă un cititor al nostru. De boala lui vor trebui să se ocupe specialiştii psihiatri,dar deocamdată ştim că umblă din om în om,pledându-şi"cauza" cu fel de fel de momele; îi va fi privind în ochi,când le vorbeşte? şi va fi crezând chiar serios că există cineva suficient de tâmpit să mai admită în capul unei mişcări de regenerare morală un individ putrezit în greul păcat al curviei?

Omul acesta a scuipat pe toate legile lăsate de Căpitan: cu călcarea disciplinei,şi-a băgat în groapă şefii; locul educaţiei legionare l-a luat cea bolşevică; la legea muncii a obligat pe alţii,în timp ce el le"amuza" nevestele; legea onoarei a onorat-o cum văzurăm,interpretând în felul său pe cea a ajutorului reciproc; după care,s'a căsnit să impună legea tăcerii..

Acum,cât îl vor mai susţine şi"simbriaşii",nu se ştie,căci e probabil ca fondurile să sece,din moment ce nu mai poate vorbi decât în nume propriu; vor căta să-l susţină din răsputeri masonii şi alţi"democraţi",singurii cari au profitat din plin de prostiile"predestinatului",- dar când se vor convin-

ge că nu mai e nimic de făcut,îl vor abandona și ei,căutând să-și infiltreze alţi oameni în refăcuta organizaţie legionară. Nici şef de partid,cum am spus la început,nu va fi lesne să ajungă,căci,chiar"corupte",acestea ţin morţiş să aibă'n frunte oameni de faţadă: un Maniu,un Brătianu,Averescu,Goga.. Ce să facă cu ifosele bietului domn Sima?.. Ceva doliu s'ar putea să poarte câţiva reprezentanţi ai unei anumite confesiuni religioase,cari,dedicaţi cu trup şi suflet utilului sport al convertirii creştinilor la.. creştinism,se pare că'n unele ţări s'au lăsat exagerat de mult"duşi" de jucăuşele fraze ale"comandantului",nutrind speranţe nemărturisite..

Lupta d-lui Sima împotriva Mişcării Legionare,încununată timp de 15 ani de succese ce-au depăşit cele mai îndrăsneţe visuri ale Lupeascăi şi masoneriei,nu mai are de-acum nici cea mai mică şansă de izbândă. Halul de zdreanţă morală în care s'a redus -hal în sfârşit vizibil azi de toată lumea- îl împiedică să mai facă prozeliţi printre legionari.

In felul cum s'au petrecut lucrurile,am putea vedea efectul rugăciunilor dragilor noştri din ceruri,cari nu mai puteau tolera terfelirea operei lor pământeşti.In adevăr,sudura e înlesnită de faptul că nu există învinşi şi învingători; nu o tabără sau alta şi-a impus punctul de vedere,ci descoperirea desmăţurilor d-lui Sima a înlesnit tuturor să vadă la fel. Acum e întrebarea: fi-va mai tare ura,cu măestrie cultivată atâţia ani de zile? sau ea va fi topită de fierbintea dragoste de neam şi ţară,de comunitatea de gânduri,amintiri,nevoi şi doruri?

Refacerea Mişcării e mai posibilă azi ca oricând.Scrisorile ce ne vin din toate părţile arată o lepădare generală de Satana. Umilirea prin care trecem cu divulgarea desfrâului fostului şef ne prinde şi ea bine: pe lângă că plătim lipsa de vigilenţă din trecut,ea ne smereşte şi ne face mai treji în viitor.

Regruparea este şi foarte necesară.Trebue separată net şi urgent,pentru public,răspunderea faptelor Mişcării de răspunderea isprăvilor d-lui Sima. Reacţiunea sănătoasă ar bucura nespus şi pe prietenii noştri străini,cari priveau cu sinceră durere la destrămarea Gărzii. In sfârşit,se va reda neamului şi ţării,în momentul celei mai sfâşietoare suferinţe,cel mai puternic şi indicat instrument de luptă.Dacă până acum,chiar lucrând izolat,legionarii au fost în fruntea tuturor realizărilor exilului,abia ne putem imagina ce-ar fi în stare să facă laolaltă,într'o activitate coordonată,uniţi cu ceilalţi români din pribegie.

Dar pentru ajungerea aci ne trebue unirea.Cine va întinde mâna cel dintâi,va fi cel mai mare.Călcarea propriilor amărăciuni,trecerea peste neînţelegerile din trecut e cel mai mic din sacrificiile ce ne aşteaptă.Refacerea blocului legionar,ca chiag al blocului naţional român,e fiinţa vie a tuturor legionarilor din cer-de pe pământ. Ne va putea aduce apropiata Inviere reînvierea speranţelor părăginite? Fi-vom în stare să corespundem chemării vremii?.. Să sune goarna!

Bucur Calangiu

CÂNTEC DE LUPTĂ de C.Savin

Un cântec de jale,un cânt de durere,
Răsună prin munţi şi câmpii?
E marşul de luptă,de reînviere,
Ce-l cântă ai Ţării copii.

Române,deci vino azi,vino la luptă
Şi nu da un pas înapoi!
Ruină ţi-i casa,furat ţi-i pământul,
Copiii flămânzi îs şi goi.

Şi vin muncitorii,şi vin toţi plugarii,
S'adună vitejii Români,
Vrem moarte cu toţii în luptă vitează,
Decât să fim slugi la străini.

Incinge deci spada cea grea,legionare,
Loveşte mârşavul duşman!
'Nainte cu Garda de Fier,înainte,
Trăiască al nost'Căpitan!

&&& UNIRE'N CUGET ŞI'N SIMŢIRI. Intr'unul din numerele recente,SCANTEIA aţâţă ura retrospectivă a cititorilor contra"bătăuşilor liberali şi naţional-ţărănişti",a"bandelor cuziste" şi a"haitelor sângeroase de legionari". De ce le-o fi greu,în exil,acestor"bătăuşi",acestor"bande" şi acestor"haite",pe care comuniştii le pun pe acelaş plan,să se unească şi să ducă lupta împreună, e de neînţeles!

&&& ANTISEMITISM IN RPR. Din delegaţia juriştilor RPR,trimişi la recentul congres din Viena al juriştilor,pentru apărarea libertăţilor,dragă Doamne,democratice!, făceau parte: M.Witzman,judecător la Tribunalul Suprem; Fr.Strauss; iar conducător al delegaţiei,I.G.Maurer. Ministru al Industriei uşoare RPR este A.Sencovici; director şi factotum în Min.Instr.,I.Penkovici.-

&&& PROVERBE ILUSTRATE: "Râde ciob de oală spartă". In Bire,Teodoziadis, care nu e Român nici gazetar,contestă calitatea de gazetar român d-lui Ghiţă Ionescu,care cel puţin Român este(şi,după câte ştim,şi gazetar: mediocru, dar gazetar).-

CALENDAR LITERAR

Febr.(1541): Petru Rareş revine pe tronul Moldovei.
Febr.(1850): Se naşte la Bucureşti pictorul Ion Andreescu.Tatăl era cârciumar cu oarecare stare.
Febr.(1874): I.A.Lapedatu şi Aron Densusianu scot,la Braşov,foaia politică,literară,socială şi economică"Orientul Latin".
Febr.(1874): Greu bolnav,părăsit de femeia cu care convieţuise mulţi ani, murindu-i părinţii,Slavici se vede ca"un ostaş care este atacat de sute de vrăjmaşi".Va scrie,în vara aceluiaş an,"Popa Tanda".
1 Febr.(1787): Nicolae Mavrogheni numeşte pe pictorul veneţian Giorgio Venier arhizugrav peste meşterii din Muntenia.
1 Febr.(1838): Se naşte în Fălticeni,din veche familie boerească,N.Gane.
1 Febr.(1880): Apare,în"Convorbiri","Conu' Leonida faţă cu reacţiunea".
1 Febr.(1884): "Convorbiri literare" publică,aproape postum,câteva din cele mai frumoase idile ale lui Eminescu,internat: "Vezi rândunelele","La steaua",etc.
2 Febr.(1896): Moare poetul moldovean Nicolae Beldiceanu,arheolog.
2 Febr.(1897): In"Epoca",I.L.Caragiale face distincţia faimoasă între"caradale şi budalale": cele două varietăţi ale"familiei colectiviste"."Budalaua este tot atât de pasionată de diplomaţie şi de politică înaltă exterioară,pe cât e de amatoare caradaua de finanţe,de credite,de bănci,în genere de zaraflâc". O exemplificare: "mai multe caradale au vândut,cu preţuri relativ fabuloase,la o mulţime de budalale scobitoarea de dinţi adusă de d.Sturdza din Berlin,dela prânzul împărătesc,- precum călugării pribegi vând babelor mereu ţăndări de lemn din Sf.Cruce,care nu se mai isprăveşte niciodată".
2 Febr.(1919): Dispărută"Viaţa românească" în mod obrobrios,fiindcă se pusese în serviciul Puterilor centrale,fostul scriitor român Mihail Sadoveanu scoate la Iaşi"Insemnări literare",unde se fac cunoscuţi,între alţii,Hortensia Papadat-Bengescu şi fraţii Teodoreanu.
5 Febr.(1836): Eliade publică"Muzeu naţional"("gazetă literară şi industrială"),ca supliment la"Curierul românesc".Se va transforma apoi în"Curier de ambe-sexe".
5 Febr.(1842): Se naşte,la Roşiorii de Vede,Grig.G.Pencescu,doctrinar conservator(studiul"Despre partide") şi bun traducător al"Eneidei".
6 Febr.(1871): Intr'o scrisoare către I.Negruzzi,Eminescu explică exagerările latiniste şi retorismul Ardelenilor prin intensitatea neobişnuită a sentimentului lor naţional,comprimat de asupritori.
6 Febr.(1893): Moare ardeleanul Pompiliu Pipoş,director al"Gazetei Bucovinei",unde-i ia locul Bogdan-Duică.
7 Febr.(1740): Constituţia lui Const.Mavrocordat,în 13 articole,dată Munteniei.Peste 2 ani o publică,însoţind-o cu elogii,"Mercure de France".
9 Febr.(1864): Din iniţiativa lui Maiorescu încep la Iaşi conferinţele soc."Junimea".Oratorii -Iacob şi Leon Negruzzi,P.P.Carp,Pogor,Caragiani, Mândrea-Burlă,Vârgolici- mai toţi întorşi dela studii în Germania,caută să prezinte starea cunoştinţelor în Apus.Câteva din subiecte: "Religiunea în popor","Sunete şi colori","Estetica în arhitectură","Individualitatea poporului şi cosmopolitismul","Socialismul şi comunismul în Franţa","Bibliile umanităţii",etc.
10 Febr.(1840): Anton Pann se căsătoreşte cu o Ecaterina-Catinca,femeie în sfârşit de ispravă,care vrea chiar să se călugărească după moartea soţului,în 1854.Prima nevastă,Zamfira Agurzan,îi otrăvise şapte ani din viaţă; a doua,Anica,nepoata stareţei dela Mănăstirea Dintr'un Lemn,pe care Pann o răpise,îl înşela: "păsărică" devine astfel"aspidă otrăvită".
10 Febr.(1874): Moare istoricul,patriot bucovinean,Eudoxiu Hurmuzaki.Documentele preţioase strânse de el intră în patrimoniul Academiei Române.
10 Febr.(1878): Eminescu publică în"Timpul": "Credinţa în trăinicia poporului român".
11/23 Febr.(1866): Răsturnarea lui Alex.Ioan Cuza,în urma unei conjuraţii. Ecouri,în satirele lui Bolintineanu: "Eumenide" şi"Menade".
12 Febr.(1353): Papa numeşte pe dominicanul Bernard episcop de Milcov,unde mai înainte avuseseră un centru religios,distrus apoi de Tătari,Cumanii.
13 Febr.(1935): Moare,în vârstă de 72 de ani,Ion Bianu.
13 Febr.(1937): Voluntarii români Ion Moţa şi Vasile Marin,căzuţi lângă Madrid în luptă contra comunismului,sunt îngropaţi cu mare pompă la Casa Verde,la marginea Bucureştilor.
14/25 Febr.(1761): Sinodul convocat la Alba Iulia de călugărul Sofronie din Cioara(Alba),cere libertate religioasă pentru Românii ortodocşi din Transilvania.
17 Febr.(1923): Moare profesorul ieşean Teodor Burada.

18 Febr.(1882): "Problema ţărănească e poate singura chestiune,în care s'a scris cu toată patima,de care e capabilă inima noastră,cu toată durerea şi cu toată mila,pe care ne-o inspiră tocmai ţăranul: acest unic şi adevărat popor românesc. El,căruia nu-i dăm nimic în schimb,păstrează prin limbă şi datini unitatea noastră naţională; el e păstrătorul caracterului nostru". (Eminescu,în"Timpul")

18 Febr.(1902): Moare Samson Bodnărescu,poet şi profesor bucovinean.

19 Febr.(1878): Pacea dela San Stefano,pe ţărmul Mării de Marmara,la care Românii,deşi i-au salvat pe Ruşi dela dezastru,cu grele sacrificii,nu sunt nici măcar invitaţi să ia parte. "Când căzuse în groapa dela Plevna,cu sângele nostru cel mai preţios am făcut Rusiei un însemnat servici",scrie Caragiale,la 25 Febr.,în"Timpul". Multe din clauzele teritoriale ale tratatului vor fi modificate peste câteva luni,la Berlin.

21 Febr.(1843): Bălcescu,odată cu venirea lui George Bibescu în locul lui Alex.Ghica,e eliberat din închisoare,unde fusese aruncat din pricina complotului din 1840 alături de Mitică Filipescu,Eftimie Murgu,Marin Serghiescu-Naţionalul,Telegescu.Profită şi reia lupta,înfiinţând,cu Ion Ghica şi Christian Tell,societatea secretă"Frăţia".

21 Febr.(1889): Se naşte,la Ploeşti,Claudia Millian,poetă şi dramaturgă.

23 Febr.(1837): Conservatorul dramatic,organizat cu un an înainte,la Iaşi, de Asachi,care preda declamaţia,dă prima reprezentaţie cu drama"serie",prelucrată după Kotzebue,"Lapeirus". Instituţia durează 2 ani.Ulterior,iniţiativa trece în mâinile lui Costache Caragiali,care va folosi concursul foştilor elevi ai Conservatorului lui Asachi.

25 Febr./9 Martie 1866: Botezul literar al lui Eminovici,care devine Eminescu,în revista"Familia" dela Oradea,cu poezia"De-aşi avea..". "Deschidem cu bucurie coloanele foii noastre -scrie directorul I.Vulcan- acestui june numai de 16 ani,care cu primele sale încercări poetice ne-a surprins plăcut".

25 Febr.(1901): Prietenii îl sărbătoresc pe Caragiale pentru 25 de ani de activitate literară.La banchet,iau cuvântul Take Ionescu,Delavrancea. Se tipăreşte un volum festiv: "Caragiale".

27 Febr.(1879): Naşterea I.P.S.Visarion Puiu,mitropolitul Bucovinei.

27 Febr.(1920): Moare A.D.Xenopol,în vârstă de 73 de ani.Era bolnav din 1915,când întrerupe cursul de Istoria Românilor la Universitatea din Iaşi.

28 Febr.(1785): Sunt traşi pe roată Horia şi Cloşca.Crişan se spânzurase cu două săptămâni înainte,în închisoare,cu nojiţele dela opinci.

CTITORII de Al.Gregorian("Poeme pentru fraţii mei")

Semeţ,urc în palate şi'n domuri
Ca prinţii: cu pas îndesat şi rar.
Stă,doar,scris în vrafuri de tomuri
Că toate aceste minuni de cleştar,
Tot acest Occident maiestuos,
Tot ce durează: cultură,frumos,
In stil roman,grec,gotic,baroc,
Splendori,bucurie,cântec,noroc
S'a ctitorit din prisos geto-dac:
E dăruire de sânge şi har
A neamului meu,jertfitor peste veac,
Sădit la margini de lumi,de hotar.
Ca bătrânul Homer şi cu Dante
Să'ncunune c'un vers veşnicii
Şi în piatră să toarne Bramante
Ori Michelangelo simfonii

Mii de străbuni de-ai mei,regi în opinci
Peste turme şi munţi,peste plaiuri
(Şi ei rapsozi,cântăreţi din tilinci)
S'au bătut cu ghioage,cu maiuri.
Pentru toţi s'au bătut,singuri şi mari,
Murind acolo,în ureş de gloate
Senini,pe grămezi de huni,de tătari.
Voi,oameni liberi,aţi uitat,poate:
Ca voi să ciopliţi catedrale
De aur,cu turle svârlite'n Zenit,
Pe Carpaţi cerbicii voivodale
V'au veghiat cu plăeşi de granit.
Pe toţi aceşti uriaşi care tac
Ii port peste ev semeţi,nevăzuţi.
Ei sunt demiurgii: neamul meu dac,
Fauri şi domni,ziditori ne'ntrecuţi.

ŞTIRI. Unirea Principatelor s'a sărbătorit la Paris prin grija Fundaţiei Universitare"Carol I",cu concursul d-lor Gh.Ciorănescu,Romulus Boilă,C.Ghinescu,Paul Mazilu,si al d-nei Virginia Gheorghiu.- La cele două biserici româneşti s'a făcut Te Deum.- Cu cântece,poezii patriotice şi Hora Unirii s'a sărbătorit 24 Ianuarie şi la Montreal(Canada),prin îngrijirea parohiei"Sf. Cruce"; a vorbit d-l Matei Hojbotă.- Tot la Montreal(15,Rue Leslie Gault, app.8),s'a înfiinţat,cu scop cultural,"Asociaţia Română din Canada",cu Mihail I.Pop ca preşedinte şi Petre Sultana secretar.- Consiliul Cultural al Românilor din Banatul iugoslav,întrunit la 20 Dec.,a discutat chestiuni şcolare şi problema căsătoriilor premature.In comitet au fost aleşi: preşedinte,Aurel Trifu; vice,Luca Nicolae; secretar,Alex.Maiogan; membri: Traian Doban,Mihai Avramescu şi Viohentie Izvorean.Preşedintele e unicul deputat român în parlamentul din Belgrad,ca delegat al"Adunării Naţionale"din Voivodina.- Editura LIBERTATEA din Vârşeţ(Banatul iugoslav) a tipărit după război,până în Decembrie 1952, 160 de cărţi în limba română(şcolare,romane,politice,pentru copii) în 303.548 de exemplare.-

DE TOATE

&& "In luna Aprilie 1953 a murit,în închisoarea Aiud Pârvu Nicolae,cond nat la muncă silnică pe viaţă în 1941. A fost manipulant de tramvai şi şef organizaţiei muncitoreşti legionare dela S.T.B. în 1940".

Vestea o aflăm din VESTITORII(III,8,Aug.1953,p.6). Pârvu Nicolae,floar anonimă a plaiurilor româneşti,una din miile ce constituiesc tăria neamului răspunsese la goarna Căpitanului şi inginerului Clime,sperând să-şi satisf că în Mişcare setea de mai bine pentru clasele de jos.Căzută elita legionar n'a crezut că este în căderea lui,de legionar modest,să cerceteze legitimi tatea noii rânduieli.Unde a fost chemat,a pus voiniceşte umărul - ajungând cele din urmă la Aiud.- Noi ştiam din balade că haiducii,cari făceau şi bin deşi lipsiţi de doctrine formulate în propoziţiuni savante,- îşi puneau pie lea la bătaie când era vorba să-şi libereze vreun fârtat ajuns în obezi. B chiar mulţi din banditii de drumul mare s'au dovedit capabili de nobilul ge de solidaritate. Horia Sima,vinovat direct de putrezirea la Aiud a mii de le gionari,n'a fost în stare să-şi pună la bătaie nici şefia,lăsând-o altuia mai în măsură să trateze cu Antonescu liberarea sigură a camarazilor pe ca re-i băgase fără niciun rost în foc. Acum,le comemorează moartea în gazeta sa.Am spune iarăşi că-i vorba de cinism,dacă ultimele-i manifestări bolnave nu ne-ar fi dat siguranţa c'avem de-a face cu un neobişnuit de grav caz de inconştienţă.

&& Un partizan al"comandantului"(nu ştim dacă mai este şi la ora actuală), se întreabă într'o scrisoare(publicată în TROIŢA,13,p.21),pe care e bine s'o citească în întregime toţi legionarii,ca să-şi dea mai bine seama în ce hal şi-a intoxicat Horia Sima"oamenii de credinţă": "Dacă nu ar fi căzut Armand Călinescu.. ce s'ar fi ales din ţara românească?"- Credem că praful! Pentru că,rămânând în viaţă marii comandanţi legionari,Sima n'ar fi mai avut cum ajunge şef al Mişcării şi membru în guvern,aşa că biata ţară ar fi fost lip sită de preţioasele sale vederi politice.Pe când acum..

&& IL GIORNALE D'ITALIA afirmă că la Roma se nasc,pe an,cam 2000 de copii ilegitimi. Ar veni cam 5 pe zi. Ziarul nu face însă nicio legătură între a cest fapt şi desele treceri pe-aici ale"comandantului"..

&& Părintele BOLDEANU,comandant legionar,ne felicită pentru"înţelepciunea şi puterea de stăpânire",dovedite prin faptul că,pân'acum n'am publicat do sarul cu ruşinea.Mărturisim că n'avem niciun merit: ne-au împiedicat cei ce ni l-au încredinţat,căci,necunoscând se vede,suficient,pe d-l Sima,sperau într'un rest de pudoare din partea sa.Noi le-am spus că-şi fac iluzii,şi lu crul s'a adeverit.Departe de a se vârî în gaură de şarpe,"comandantul"umblă şi acum din om în om,spunând în gura mare că el,care a necinstit casele ca menilor de sub comandă,e şeful Legiunii curăţitoare de moravuri. Deja faptul că se fălea a fi"predestinat" trebuia să dea de gândit; niciodată nu s'a vă zut un mai făţiş dispreţ al unui şef faţă de oamenii de sub comandă.Când ci neva afirmă că numai el e bun de şef şi fără el se termină pământul,înseamnă că,pentru el,toţi ceilalţi sunt nişte găgăuţi; iar împrejurarea că cei ce l-au auzit n'au reacţionat automat,arată că nu-şi cunoştea tocmai rău oame nii.. Dar problema sa e de-acum depăşită.Cunoscând noi"cazul",plus obrăzni cia imoralului de a stărui să mai vorbească în numele Legiunii sfântului de la Majadahonda,n'am fi putut prelungi tăcerea,fără a deveni complici la ne norocirile ce-avea să mai provoace.Lumea-i de-acum avertizată.Latura de umi linţă o merităm şi trebue s'o suportăm cu resemnare.E ultima,din partea lui; altă ruşine n'are cum să ne mai facă.

Să nu dramatizăm.Quarantotti Gambini scria într'o prefaţă,nu de mult: "Dacă în această carte or fi şi lucruri ce unora vor displăcea profund,să nu se plângă c'au fost povestite,ci mai degrabă că s'au putut întâmpla".

Lucrurile's acum clare.În numele sacrelor principii,pentru care au murit mii de Români,nimeni nu va putea rămâne alături de d-l Sima.Toţi au acum oca zia să-şi arate cinstea legionară şi capacitatea de disciplină - de adevăra tă disciplină,cea consimţită de dragul respectării legilor legionare în sluj ba triumfului cauzei româneşti,nu cea abuziv invocată pentru acoperirea tur pitudinilor şefului.

&& Intr'o scrisoare particulară,după ce constată că fapta d-lui Sima"a violat legea onoarei şi ospitalităţii",constituind ea acum"o piatră de încer care care va distinge pe legionarii de bună credinţă de pseudo-legionari sau de agenţi infiltraţi pe lângă persoana în chestiune spre a compromite Mişca rea",- d-l comandant legionar Constantin PAPANACE continuă: "Pe mine mă doa re sincer când un legionar şi mai ales comandant legionar greşeşte,fiindcă toate aceste greşeli vin să infirme şcoala Căpitanului,în care întreg neamul nostru şi-a pus atâtea speranţe".- Nu credem.Niciodată greşala unui preot

n'a infirmat şcoala creştină,ci a scos în evidenţă doar propria nevrednicie. Niciuna din greşelile d-lui Sima nu-i ordonată de catehismul legionar. Iuda, vânzându-se,n'a avut cum infirma învăţăturile Evangheliei. Mai îndreptăţită ne pare temerea d-lui Papanace,din aceeaşi scrisoare,unde atrage atenţia că "sunt anumite oculte care n'ar avea interes pentru lichidarea nenorocitului caz şi păşirea pe un drum sănătos".-

&& Din ARGENTINA am primit următorul răvaş: "In pragul unui an nou,cu gândul la toţi ai noştri,rugăm pe bunul Dumnezeu şi pe Arhanghelul Mihail,să ne ajute a ne strânge din nou cu toţi sub steagul Căpitanului,pe care atât de loial şi frumos l-a servit"Vatra" atâta timp,spre liniştirea morţilor noştri dragi şi spre învierea României,din întunerecul în care a fost aruncată şi prin absenţa noastră.Urări pentru tine,pentru"Vatra" şi pentru ai noştri care ne aşteaptă acasă. Te îmbrăţişem cu dragoste de frate şi cu Trăiască Legiunea şi Căpitanul!" Semnează: Ilie Gârneaţă şi dr.M.I.Lefter(comandanţi ai Bunei Vestiri),ing.Virgil Ionescu şi av.N.Şeitan(comandanţi legionari),prof. univ.Dim.Găzdaru,d-nele Maria Găzdaru şi Maria ing.V.Ionescu,Dem.Nolla,Const. Radu şi Dum.Tărăoiu.

Scrisoarea aceasta ne-a făcut o mare bucurie: pentru urări,pentru laude.. dar mai ales pentru fraza în care autorii îşi recunosc o parte de vină în nenorocirile de astăzi - frază de noi subliniată. Intr'o lume în care toţi au dreptate,toţi sunt infalibili şi prin urmare nimeni nu greşeşte,această mărturisire francă topeşte distanţele,redă încrederea în oameni,justifică un început de optimism în pragul înodării firului legionar rupt în 1938. Am vrea,desigur,ca viitorii conducători să fie,pe cât posibil,sfinţi; dar ne putem mulţumi şi cu mai puţin: să fie măcar cinstiţi.

&& "LASCĂR CATARGIU: un revoluţionar îndărătnic şi cuminte,dibaci şi neînduplecat,fără măcar o clipă de descurajare sau îndoială.Român neaoş,fără declamaţii şi poze teatrale; spirit liberal limpede,fără apucături zănatice; dinastic,fără târâre; patriot cuminte şi dezinteresat până la a refuza un scaun de Domn; cunoscând profund ţara şi lumea ei,Lascăr Catargiu niciodată n'a avut să-şi mărturisească o greşală. El n'a stat niciodată în drum la gânduri fără să ştie încotro s'apuce; el n'a pipăit niciodată cu ezitare terenul: a pus piciorul ferm şi a păşit sigur,cu fruntea'n sus; iar când n'a putut păşi,a stat ţapăn pe loc; dar înapoi,nu s'a dat niciodată. De mai bine de 50 de ani stă răzeşul sdravăn în picioare în faţa duşmanului: s'a oprit de multe ori în loc să-şi reia răsuflarea; dar niciodată nu s'a încovoiat să cază,şi,decâteori a reînceput lupta,a dat lovituri de moarte legendei caraghioase"(Caragiale,în"Epoca",8 Dec.1896).

A se compara figura lui Catargiu,cum reiese din admirabila caracterizare a dramaturgului,cu caricatura mărunţeilor dela conducerea oficială a exilului românesc..

&& STAHANOVIST AL SLUGĂRNICIEI. Toată românimea,odată în sfârşit unitară, a protestat cu vehemenţă împotriva târgului dintre Churchill şi Stalin,din 9 Oct.1944.Criminalul cinism,cu care premierul britanic a vândut cumătrului Joe 90% din România,20.000.000 de creştini,nu-şi poate găsi nicio justificare.- Numai preşedintele(încă?) al aşa zisului Comitet naţional român se simte dator să bâigue,în"La Nation Roumaine",câteva biete scuze pentru samsarul popoarelor de dincolo de cortina de fier,în urma precizărilor pe care i le-ar fi dat,la cerere,un purtător de cuvânt al Foreign Office-ului.Ne întărim astfel în convingerea că între d-l Vişoianu şi Gheorghiu-Dej nu există decât diferenţă de stăpân: primul serveşte ca preş Englezilor,celălalt Ruşilor.- Dar pot Românii liberi să accepte,ca reprezentant al lor,pe un om cu mentalitatea de slugă? Iar d-l Gafencu,care a protestat energic după publicarea memoriilor lui Sir Churchill,va avea curajul să-i dea mâna d-lui Vişoianu,în vederea reconstituirii unui Comitet Naţional? Punem aceeaşi întrebare gen.Ion Gheorghe,d-lui Eftimie Gherman şi tuturor fruntaşilor din vechea Ligă,care ar trebui să intre,acum,în complicitate cu comitagii.

&& O PILDĂ. Foarte bătrânul rege al Laosului,în Indochina,a hotărît să reziste cu toţi supuşii săi invaziei bolşevice.Şi-a fortificat palatul,a chemat întreg poporul la luptă,deşi disproporţia de forţe e evidentă.Nu ştim dacă până la urmă eroismul acesta va rămânea numai verbal ori se va traduce în faptă. Ne gândim însă cu melancolie la cele ce s'au întâmplat în România la 23 August 1944,când un Rege,foarte tânăr şi spătos,cu o sumedenie de divizii încă eficiente şi combative,cu un popor de 20.000.000 de oameni hotărît să se lupte şi să reziste,acceptă o capitulare ruşinoasă,semnând actul de deces al neamului românesc. Pilda suveranului din Laos e prea târziu ca să mai servească; ea rămâne mai mult ca o usturătoare palmă,stimulent al remuşcărilor de conştiinţă..

Radu Cornăţeanu

BUFONUL

În ultimii ani ai vieţii sale, împăratul Franz Iosif al II-lea cam dase'n mintea copiilor şi făcea fel de fel de gafe, de care râdeau pe înfundate cei din jur-i. Odată, într'o inspecţie la o"manevră împărătească", interesându-se de cele în drept, pune şi următoarea întrebare: Ce distanţă este dela Viena pân'aici?- După primirea răspunsului, exact, întreabă iarăş, cu toată seriozitatea: Dar de aici pân'la Viena?- Ofiţerii, cunoscând"scăpările Kaiserului" din când în când, au cam zâmbit unul către altul. Bufonul împăratului, cu inteligenţa lui specifică, prinde greşala, şi intervine să-şi salveze stăpânul: "Majestatea Sa Kaiserul vrea să pună următoarea întrebare: Câte zile sunt de la Crăciun până la Paşti?.. Dar de la Paşti până la Crăciun???..". Aşa a fost salvată situaţia.

*

O interventie a unui bufon modern, care cată cu orice preţ să-şi salveze stăpânul şi idolul politic, s'a întâmplat şi zilele acestea. După ce pântecosul domn Winston Churchill şi-a publicat faimoasele memorii, şi s'a văzut indignarea stârnită în întreaga noastră emigranţă, prestigiul Angliei şi al d-lui W.C. era profund sdruncinat atât printre Români cât şi în cercul tuturor refugiaţilor de dincolo de cortină. Slugile cu trup şi suflet, speriate că nu vor mai avea"priză" la stăpânii lor din Londra, s'au decis să repare greşala. Aşa se face că La Nation Roumaine din 1 Ianuarie 1954 publică o"punere la punct", ca urmare"a emoţiei cauzate printre Români prin publicarea părţilă(poate este una şi mai completă ca cea din"Figaro"?), în unele ziare, a memoriilor d-lui Winston Churchill, şi dată fiind interpretarea excesivă(?) ce s'a putut da anumitor pasagii". Spune d-l Costică Vişoianu, printre altele: "Eu am cerut, neoficial, Foreign-Office-ului din Londra, prin intermediul ambasadei britanice din Washington, lămuriri în vederea stabilirii a ceea ce d. Churchill a voit într'adevăr să spună".. I se răspunde că unele jurnale au interpretat eronat ceeace a scris primul ministru, căci.. n'au publicat decât pasagiile cele mai senzaţionale; etc.

Sigur, d-nii Insulari au dat o explicaţie oarecare, ca să-l mulţumească pe perseverentul întru idolatrizare politică a d-lui W.C., pe stimabilul domn Vişoianu C-tin(tot V.C.). Ce şi-au zis domnii dela Foreign Office? Dacă dobitocii de Valahi nu s'au lămurit din cele ce-au citit cu ochii lor, să le dăm şi ... variantă; nu poate strica, mai ales astăzi, când imperiul britanic primeşte picioare în spate din toate părţile - până şi dela Mau-Mau. Vinovaţi ar fi deci Ruşii.. că au luat totul! (Puteau să dea o explicaţie şi mai lămuritoare, în sensul că n'au ştiut că Ruşii.. vor primi). Culmea: nu d-l W.C. s'a sezisat de această"interpretare eronată", ca să vină cu rectificarea, ci.. d-l V.C.(Vişoianu Costică). Şi asta numai după ce-a văzut reacţiunea din sânul emigraţiei române, pe care, date fiind antecedentele, se vede că n'o crezuse capabilă de atâta curaj. În dialectica politică-vişoianistă, această reacţiune s'ar chema"foarte apolitică". Parcă Dumnezeu a vrut aşa: să fie o învăţătură pentru toţi domnii anglofilii!

*

Încercarea d-lui Vişoianu de a"repara gafa", este o strategie politică de talia unui majur. După ce toată emigranţa şi-a exprimat indignarea, d-sa vine să publice o"punere la punct". Faptul constituie o sfidare la adresa noastră a tuturora: Nu am înţeles ceea ce a vrut să spună d-l W.C.! Mă întreb dacă d-l W.C. ştie că a vroit să spună altcum.. de cum a spus. Poate-l lămureşte d-l Vişoianu! Noi înţelegem grija d-sale: vrea pe ori ce cale să scoată pe alţii vinovaţi de vânzarea dela 23 August 1944, fiind şi el responsabil, dar atunci trebue"inventat" ceva mai serios. Când se uită cineva la d-l Vişoianu, are acelaş sentiment pe care-l are ţăranul român când se uită la grâul lui, crescut"frumos în pai, dar sec la boabă".

Ion Rotaru

ŞTIRI. - Agerpress anunţă moartea, în România, a muzicistului Teodor ROGALSKY, în vârstă de 53 de ani.

- Radio PRAGA vorbeşte de construirea pe Dunăre, între România şi Bulgaria, a uneia dintre cele mai mari poduri din Europa: "podul păcii". Lucrează la el muncitori români, cehoslovaci şi bulgari. Podul va avea, după radio Praga, şi un "etaj": jos vor circula trenurile şi camioanele grele; sus, automobilele.

- Din HAIFA se anunţă că un grup de 59 Evrei, bătrâni, a plecat din nou în România, unde le rămăseseră familiile. Înainte s'au mai"repatriat" şi alte grupuri, mai mici. Legaţia RPR din Tel Aviv încurajează mult aceste întoarceri.

* * *

... "Suntem pribegi şi în surghiun!" - constată, cu îndreptăţită amărăciune Buletinul Asociaţiei Românilor din Nord-Westul Germaniei"(p.4). Că, să fi numai pribegia, treacă-meargă..

DORURI ŞI NECAZURI (Fragmente de scrisori)

P.-Germania: Câtă deosebire între toţi aceşti oameni, ce şedeau prin toate birourile Vienei, şi legionarii Căpitanului! În 1937 trebuia să treacă trenul Moţa-Marin prin regiunea unde făceam liceul. Directorul dăduse ordin strict ca să fie toţi elevii la ora 19 acasă, deoarece va face control. Ne găseam în mare încurcătură. La gară nu puteam merge, deoarece alţi profesori mergeau acolo numai să vadă dacă sunt şi elevi. Frăţia noastră a decis atunci să mărşăluiască (înainte de orăşelul nostru era o comună săsească şi trenul se oprea să ia apă), vreo 15 km în întâmpinarea trenului. Soseşte trenul. La gară, lume multă. Erau natural şi Saşi ce se alipiseră coloanei noastre. Tineri între 13-19 ani cântam în genunchi "Plânge printre ramuri luna". Imnul se termină şi noi rămânem în genunchi. Câţiva comandanţi legionari -printre ei am remarcat pe Bănică Dobre- vin la noi şi ne spun să ne ridicăm. Cu multă căldură părintească ne întreabă cine suntem şi de unde am venit în această comună. Spunându-le ce-i cu noi, că trebue să mărşăluim înapoi peste câmpuri şi dealuri vreo 15 km, ne-au luat în trenul mortuar. Era arhiplin, dar ne-au făcut loc şi nouă.

Vestea s'a dus repede prin tot trenul. Comandantul Frăţiilor, Gh. Istrati, a fost îndată la noi. Ce frumos s'a întreţinut cu fiecare! Cu câtă dragoste ne înconjurau legionarii din tren! Voiau să ne prezinte şi Căpitanului, însă, frânt de oboseală, dormea şi nu s'au îndurat să-l deştepte. Când trenul se apropia încet de gara orăşelului nostru, am sărit din mersul lui în partea opusă gării. Zăpada era mare şi în fugă păşeam cam anevoie. Legionarii din vagonul unde fusesem şi din cele învecinate ne-au petrecut cu privirile. De jos am auzit o voce: "Sărmanii copilaşi, uite cum fug şi cum cad în zăpadă": era atâta dragoste şi atâta căldură în aceste cuvinte! Acesta a fost primul contact cu mulţimea de legionari; al doilea, a fost la Viena.. Aci aveam într'adevăr impresia că oamenii n'aveau altă preocupare decât să-ţi pătrundă şi'n cuget, să ţi-l cenzureze. Nu ştiam că trebuia să stau toată ziua cu "comandantul" pe buze, şi să mă fac că şi în somn visez de "comandant". D-ta crezi că figura asta s'ar mai putea repeta şi când va veni altul la conducerea Mişcării? Că vom ajunge iarăş la deviza comunistă: fiecare spionează pe fiecare? Nu ştiu dacă oamenii cu oarecare răspundere în Mişcare sunt conştienţi că o impunere a comenzii în mod arbitrar e primejdioasă, ducând din nou la aventuri.

..Când cu adunarea pentru discutarea dosarului, Manoilescu a zis că "suntem bătrâni şi putem judeca lucrurile cu înţelepciune", la care Racoveanu a replicat: "Dv n'aţi îmbătrânit în Mişcare, ci aţi intrat îmbătrânit în Mişcare".. Intre timp veniseră aci scrisori dela Posteucă şi Nicu Iancu. Posteucă era pentru "dragostea isusiană"; cu alte cuvinte, dacă-ţi dă cineva o palmă, tu întoarce-i şi celălalt obraz, recte să-şi mai pună şi ceilalţi nevestele la bătaie.. Sunt mai mulţi cari şi-au urmat şeful în ce-a făcut. Să fie ale dracului că sunt toate românce! I a scris lui.. că soţia lui B l-a făcut pe acesta atent că Sima o mângâie în absenţa lui pe obraz, o priveşte suspect, e obraznic şi face apropouri; B a râs de ea (că-şi face astfel de gânduri şi păcate cu predestinatul).. Păcat de Costea. In 1946 când am dat de dânsul la Immenstadt mi se plângea de brigadiri, ca apoi să cadă singur victimă. Când eram la armată auzeam ~~xxxxxx~~ dela unii că el a fost de bună credinţă la Rostock, însă s'a lăsat influenţat de Vălimăreanu..

Eu cred că e bine ca în numărul din Ianuarie să faci şi ultima demascare.

T.-Germania: Personal am fost de acord că dosarul trebue publicat. Din momentul în care s'a stabilit că H.S. nu e dispus să se retragă, ci din contră încearcă să dea în prealabil explicaţie legionarilor de ce a fost aşa - şi mai ales să împroaşte mai departe cu noroi, când el era scăldat în murdărie, atunci am zis: cu acest om nu mai e de făcut nimic, ci trebue lovit direct, frontal.. Pentrucă lucrurile se tergiversează, eu personal -de părerea d-tale fiind- îţi spun că nu am nimic în contra dacă chiar pe luna Ianuarie îi dai drumul. Eu nu am dreptul să te opresc mai departe de a o face, când îmi dădeam de atâta vreme seama că am putea şi noi să fim acuzaţi de complicitate, când se va publica toată chestia din altă parte.

P.-Argentina: Cu această ocazie îmi permit să-ţi exprim o rugăminte a mea personală. In măsura în care e posibil, să apară cât mai puţin din chestiile noastre legionare în revistă - mă refer la socotelile cu H.S. Pentrucă ori câtă dreptate ai avea, certurile acestea ajung să fie cunoscute şi de lumea nelegionară şi se duce naibii tot creditul moral al M.L. Să ne spălăm rufele, pe cât e posibil, în familie şi în casă, cu uşile închise şi cu perdelele la fereşti. Multă sănătate şi mult noroc!

A.-Spania: Eu sunt demult câştigat pentru părerea matale. Imi dau seama că acest nebun nu poate fi împiedicat dela prostii, decât arătat lumii aşa cum este, pentru a distinge aventura sa de Legiune. Trebue neutralizat cu totul, fiindcă uzează în disperarea lui de toate mijloacele nedemne pentru a menţine câţiva în fiecare ţară, prin cari să ne facă greutăţi. Bădia Tasinschi a luat atitudine categorică, dând legionarilor cuvântul său scris. Puiu a zbierat la bădia pentru atitudinea luată. Nemaipomenit! Nu ştiu ce să cred. Pros-

tia sau interesul,indiferent ce,dar face cea mai mare greşală. Un lucru îm-bucurător este că Românii cinstiţi şi falangiştii au rămas cruciţi.Reacţia Mişcării îi bucură.În schimb pe Horia Sima îl apără unele cercuri suspecte de la Paris(masoni şi democraţi).Ce să credem? În Germania şi Franţa situaţia e foarte bună.Cei vechi au putut polariza în jurul lor elementele curate şi tinere,deşi Iliuţă personal a bătut pe fiecare la cap să-l urmeze.Nebunul recurge la prea multe mişelii în cramponarea la conducere.La Paris,Andrei i-a răsturnat poziţia.Posteucă a luat şi el atitudine categorică.

D.-Franţa: D-l Sima şi-a adunat deasemenea toate cadrele într'o conferinţă,în urma căreia a mai rămas cu Creţu,Tismănariu,Bărbulescu - afară bine înţeles de marii comandanţi Muşetescu,Ponta,Borobaru..

M.-Canada: Încă de mai mult timp s'a primit aici dosarul impostorului.În rândurile simiştilor a făcut dezastru; şeful lor,Vasile,cu toţi,afară de unul singur,au trimis act de solidaritate cu V.Iasinschi.Toată lumea legionară şi prietenii Legiunii sunt revoltaţi contra nenorocitului de Sima; numai proştii pot tolera în fruntea lor un astfel de Cănuţă-om-sucit. Acuma trebue să se păşească hotărît la refacere,trebue să se formeze de urgenţă Consiliul Legiunii.Noi,aici,am început a strânge rândurile. Americanii sunt acum dispuşi să accepte şi Mişcarea Legionară în eventualul Comitet Naţional Român.

N.-Germania: Iată un an nou pe care l-am întâmpinat cu o durere în plus -eu cel puţin- şi plin de revoltă.Spun"durere",pentrucă cele întâmplate de ani de zile şi aflate abia acum,nu pot fi un prilej de bucurie.Fapta săvârşită nu se resfrânge numai asupra autorului ei,ci asupra noastră a tuturor, şi aceasta cu atât mai mult cu cât,cu sau fără voia unora sau altora,el,autorul faptei,nu era din massa anonimă a Legiunii.Se va spune şi despre noi fă ce zic legionarii şi nu ce fac ei.

Viaţa falsă legionară,pe care am dus-o noi toţi,unii într'un fel,alţii în altul,culminează acum cu această încălcare a celei mai elementare legi de morală legionară.Ştiu că în această privinţă nu suntem de aceeaşi părere, mata susţinând că singurul vinovat de toată situaţia lamentabilă din Legiune este acel care singur vine parcă să-ţi confirme afirmaţia astăzi.Nu aceasta însă te va confirma pe deplin,ci cele ce vor urma de acum încolo,acum când toţi,părăsindu-l pe el,ne vom regrupa sub o nouă formă.Repunerea şi reintrarea noastră pe drumul adevărat legionar va depinde de măsura în care în adevăr tot răul din Legiune provenia numai dela el.

N'aş vrea să-mi exprim decât o singură teamă,anume,că un sentiment de triumfare pe deoparte şi o încăpăţânare idioată pe"poziţie" de altă parte să nu zădărnicească,sau cel puţin să îngreuneze inutil,orice acţiune de refacere a unităţii legionare.Ura şi patima de o parte şi de alta a fost atât de mare,atât de adâncă,încât posibilitatea unei împăcări desăvârşite nu poate fi privită fără oarecare îngrijorare.M'aş bucura nespus să pot constata mâine că m'am înşelat în temerile mele şi că cel puţin la un ceas atât de înaintat,am arătat că mai avem o conştiinţă trează legionară.

B.-Statele Unite: Eu tare te-aş ruga să strigi în gura mare următoarele: Paharul este plin,deci toţi cei ce se socotesc luptători pentru o Românie liberă,să lase deoparte mărunţişurile şi să ia sabia,fără mânuşi,să se termine cu toate secăturile de teapa şi din jurul lui H.Sima.Ajunge! Şi-aşa au fost lăsaţi să meargă prea departe.Să curăţăm buruiana otrăvitoare dintre Români.

S.-Franţa: Am primit până acum câteva exemplare ale revistei Dv direct şi indirect.Spiritul franc cât şi atacul dârz mi-au plăcut.Aş fi fericit să pot primi revista Dv regulat de-acum înainte.Alătur 1000 franci.

N.-Canada: Vatra în fiecare lună o aştept cu nerăbdare.Dela Paris am fost printre primii cari dela primele numere m'am simţit ataşat de ea.În Vatra mă regăseam şi-mi citeam gândurile şi sentimentele,pe care eu nu aveam capacitatea să le exprim.Puneam,cu ajutorul ei,claritate în frământările mele interioare relative la Mişcare.Totdeauna am încercat să recomand Vatra camarazilor,cari de fapt din ce în ce mai numeroşi s'au raliat vederilor ei.

Vă rog dragă camarade,atacaţi cu încă mai mult curaj problemele.Mai ales că aveţi acolo un Comandant legionar care a trăit mult timp cu Căpitanul.La pag.411 din"Pentru legionari",Căpitanul scrie: "În fruntea tineretului macedonean se găsesc trei elemente de o aleasă cultură: Papanace,Caranica şi Sterie Ciumeti.Cu cei doi dintâi mă sfătuiam deseori,având amândoi o admirabilă judecată,pusă în valoare de o curăţenie şi sinceritate ireproşabile,de o mare dragoste şi vitejie.Nu cred că dela 1933 să fi fost o singură zi în care să nu mă fi întâlnit cu ei". Iar la pag.425 Căpitanul spune: "cei trei legionari de elită: Caranica,Sterie Ciumeti şi Papanace,cari dela 1931,datorită calităţilor lor de clară judecată şi de mare sinceritate,trăiau zilnic cu mine,împărtăşindu-se de aceleaşi chinuitoare griji şi ajutându-mi pas cu pas la greaua sarcină a conducerii unei organizaţii pe câmpul de luptă".

R.-Statele Unite: Am expediat suma de 5 dolari,costul abonamentului la "Vatra"pentru anul 1954. În aşteptarea bătăioasei publicaţii..

SEMNALĂRI

TREI ZIARE LA CLEVELAND. Noi nu ştim câţi sunt, la Cleveland/Ohio, Americanii de origine românească, dar numărul lor trebue să fie destul de mare de vreme ce au trei periodice la dispoziţie: AMERICA, organ oficial al Uniunii şi Ligii societăţilor româneşti din America (preş.: Sofron S.Fechete; secretar, George Dobrea), bisăptămânal, acum în al XLIX-lea an, condus de Petru Lucaci, cu adresa: 5703 Detroit Ave., Cleveland 2/Ohio; FOAIA POPORULUI, lunară, în al XLIII-lea an, condusă de George Stănculescu, cu adresa: 12202 Clifton Blvd., Lakewood 7/Ohio; şi SOLIA, "foaie de zidire sufletească", publicată de Episcopia ortodoxă română din America, săptămânală, în al XIX-lea an, cu adresa: 6201 Detroit Ave., Cleveland 2/Ohio.

Tustrele nu se diferenţiază prea mult din punct de vedere exterior: au o pagină sau rubrici în limba locului, reclame curioase pentru noi şi în general semne ale unei mentalităţi în parte deosebită de a noastră; însă una accentuează mai mult problemele bisericeşti, alta pe cele politice, alta informaţiile. Am îndrăsni să spunem, fără supărare pentru vechii imigraţi, că aportul celor noi a dus la o ameliorare vădită a publicaţiilor, al căror scop ar trebui să fie, în primul rând, după părerea noastră, activizarea conştiinţei româneşti, întru demnitate şi mândrie, a Americanilor de origine română: mai ales a celor tineri, care, în marea lor majoritate, nu vorbesc limba strămoşilor. O astfel de activizare ar fi de folos şi luptei pentru eliberarea ţării. Fiindcă, dacă astăzi conducătorii Statelor Unite nu uită să pomenească, în discuţiile cu Ruşii, de soarta ţărilor baltice (recent a făcut-o cu energie, la Berlin, d-l Foster Dulles), motivul principal trebuie căutat în demersurile şi insistenţele miilor de Americani de origine lituaniană, letonă şi estoniană, de a căror voinţă, într'o democraţie ca cea americană, se ţine neapărat seamă, dacă nu pentru raţiuni ideale şi principii, pentru socoteli electorale.

- AMERICA şi-a asigurat, în ultima vreme, câteva condeie bune: în afară de autorul, anonim, al rubricii-editorial "Pe marginea evenimentelor din România", în care o informaţie precisă se uneşte cu o energică atitudine anticomunistă şi antisovietică, mai semnează: Vasile POSTEUCĂ ("Unirea Bucovinei cu patria mamă"), Mario RUFFINI ("Istoria Românilor din Transilvania", în numărul comemorativ de 1 Dec., care aduce în prima pagină, sub harta României neciuntite, poemul lui Aron COTRUŞ "Alba Iulia"), Miron BUTARIU ("Iuliu Maniu, la şase ani de la dispariţie"), M.RIZEA (savuroase "medalioane" consacrate lui Limbă Lungă Brătidescu, eternul democrat, în veci la putere, şi lui Limbă Lungă autorul), Nic. NOVAC, Ion TOLESCU, Dum. TEODORESCU, C. BRĂTESCU ("Despre unitatea fizică a pământului românesc"). Problema şcolii româneşti în America a fost deschisă, cu câteva propuneri concrete, care se pare că n'au găsit însă asentimentul "Soliei", de Nicolae ILIESCU şi Theodor ŢICU: ambii convinşi, pe bună dreptate, că nu e suficient ca tineretul american de origine românească să mănânce cu gust sarmale şi mămăliguţă, pentru a nu-şi renega neamul. Deşi consacră prea mult spaţiu publicităţii, periodicul din Cleveland are destule informaţii şi nu uită să facă apel, mai ales către societăţile femenine din America, în favoarea refugiaţilor români, încă prin lagărele Europei. Fericită, ideia publicării în foileton a lungii nuvele a lui Slavici, "Moara cu noroc".

- FOAIA POPORULUI are două păcate capitale: insistă în a recunoaşte legitimitatea aşa zisului Comitet Naţional şi în plus îl ia în serios pe Teodoziadis, improvizatul scrib paşaportar dela Bire. Incolo, nu avem decât de elogiat seriozitatea reportajelor şi a informaţiilor din sânul comunităţilor româneşti din America. Aflăm astfel, printre altele, de rodnica activitate a Principesei Ileana, căreia-i place, după câte vedem, să semneze "Domniţă a României", şi care a făcut lunile trecute o vizită la Canton, tot în Ohio; de deschiderea unei ore săptămânale româneşti la postul de radio din Cleveland, sub conducerea lui Petru Lucaci; de colindele cântate, de sărbători, şi pe acele meleaguri îndepărtate; de moartea unui vajnic luptător naţionalist, originar din Vadul Făgăraşului, ca Ioan T.Cucu; etc. Revista publică uneori versuri de ale Americanilor de origine românească, - şi ideia, făcându-se necesara selecţie, ar trebui continuată: predomină în ele stilul popular, ceea ce denotă provenienţa modestă a vechilor imigraţi, dar şi ataşamentul lor faţă de datina străbună: fără contact cu poezia cultă românească, pe care n'au avut cum o cunoaşte, ei îşi cântă necazurile, dorul, cheful, în legănatul ritm popular.

- SOLIA, ultima apărută, dacă a pierdut pe drum o serie de colaboratori preţioşi, l-a câştigat în schimb pe d-l D.C.AMZĂR, care se bate, în aceste numere din urmă, pentru constituirea, nu atât formal-juridică, cât sufletească, ideală, a unei "Frăţii ortodoxe a Românilor din străinătate", în menirea căreia ar trebui să fie şi stabilirea de "raporturi clare cu celelalte confesiuni". "Rugăm pe catolicii şi protestanţii, care ne ajută ca oameni şi ca creştini, să ne lase -scrie dânsul- libertatea de a le fi recunoscători aşa cum ne dictează conştiinţa noastră de oameni liberi şi de creştini cu cele mai vechi rânduieli de închinare". Intre informaţiile din parohii ne bucură mult cele despre comunităţile de Români macedoneni, strânse în jurul nucleului familiar, al

tradiţiilor şi al ortodoxiei. Nobilă, activitatea desfăşurată la Cleveland de "Folk Arts Association", condusă de Românul Toader Andrica şi care anual, în luna Februarie, organizează întremătoare manifestaţii folcloristice, de artă şi de cultură, cu participarea de echipe de toate naţionalităţile. Alte manifestaţii, despre care "Solia" ne informează, sunt: cea dela Buenos Aires, în cursul căreia s'au strâns ajutoare pentru refugiaţii români din lagărele de la Triest; şi cea din Washington, dela 4 şi 5 Decembrie, a Mişcării americane pentru eliberarea ţărilor subjugate, la care a ţinut un discurs energic d-l Mihail Fărcăşanu, criticând nelegiuita politică engleză şi denunţând, fără băiguelile d-lui Vişoianu, "pasiunea britanică de a face comerţ cu orice pr... pe spinarea altora".

Periodicul a deschis şi chestiunea raporturilor dintre vechii şi noii imigraţi, care ar trebui într'adevăr desbătută, în caz că nu se rezolvă, cum ar fi mai natural, de la sine, cu înţelegere şi bună voinţă din ambele părţi.

În viaţa de toate zilele a Episcopiei şi a parohiilor - aşa cum apare documentată în "foaia de zidire sufletească" din Cleveland - ne-ar plăcea să nu se piardă niciodată, de dragul ortodoxiei - care este numai una, deşi fundamentală, dintre componentele etniei noastre -, "românia".-

Adrian Popa

&&. Dealungul celor 2.400 km ce, din Baltica la Dardanele, separă lumea liberă de lumea "liberată", veghează 100.000 poliţişti, mii de câini dresaţi şi 5.000 de turnuri de pază legate cu fir telefonic. În fiecare turn sunt 10 soldaţi, cu două mitraliere şi reflectoare. Există deasemenea 5.000 de construcţii fortificate, prevăzute cu mitraliere grele. Linia propriu zis de frontieră a fost pustiită pe o adâncime de 10 km; în această "fâşie a morţii" nu se vede arbore, nu se vede casă; ea e abundent presărată cu mine şi aparate de alarmă, care, natural, nu se văd; îndărătul ei, rânduri de sârmă ghimpat... Distanţa între sentinele e de 24 metri.

Şi totuş, există în străinătate 35 milioane de refugiaţi, dintre cari mulţi au trecut prin acest baraj drăcesc. (După radio Roma)

* * *

<u>ADRESA NOASTRĂ</u>: V A T R A - Via C. Morin 6 - R O M A - <u>ITALIA</u>

Riduz. 50% norm. Art. 36 convenz. post. paragr. 3 e 4

STAMPE

Mr N. DIANU
5, Laure Surville
PARIS 15 - FRANCIA

V A T R A
Via C. MORIN, 6
ROMA (Italia)

